

Uši a Vítr

VEPŘEK | KRCHOVSKÝ | MARUSJAK | EZT | LANDA | BARTOŇ | KREJZEK | KVĚTUZOR | VLACH & SMETANOVÁ | KING CRIMSON

Festival Napříč:

Festival Napříč – Konec léta u Skaláka
28.–29. 8. 2020 u Skaláka na mlejně

Jako každý rok je festival bez vstupného, s volným pobytem, vysedáváním a vyleháváním, součástí bude výčep, kuchyně, keramika i hudebně-knižní distro.

V případě souvislého deště bude velká scéna v podloubí a Rybníček se přesune na malou scénu.

Níže uvádíme program festivalu.

Pátek 28. 8. 2020 – Velká scéna:

18:30 Tryo
19:00 Miky Marusjak poetic band
20:15 Přetlak věku
21:30 StBend
22:45 The Desperate mind
0:00 Balet československého rozhlasu

Sobota 29. 8. 2020 – Velká scéna:

11:00 Marcel Kříž
12:00 Garlicground
13:00 Lu a Džigolos
14:00 Pátí na světě
15:10 Tennessee strange
16:15 Víčko
17:20 Meclopin band
18:30 Lamram Jam
19:40 Pára vod huby
20:50 Prasečí farma
22:00 Urband
23:10 Duo Juyos Complet

Sobota 29. 8. 2020 – Rybníček:

12:50 Skoro
13:50 Rogo a spol. /divadlo
15:00 Vilma Galadriel, Eva Macholánová
16:00 ErBuFrý – Erben, Bulena, Frýdl
17:00 Miky Marusjak, Pavel Šuhájek
18:20 Šumák
19:30 Karel Vepřek

Výtvarno:

Eva Macholánová
Eva Hrejsemnou

Rozhovor: Karel Vepřek

Karel Vepřek (narozen 1961 v Praze) – písničkář, zhudebňující básně Bohuslava Reynka, Jiřího Ortena, Jana Zábrany či Paula Kolmačky. Za totality pracoval v dělnických profesích, později byl redaktorem Českého rozhlasu, nyní pracuje v domově důchodců. Hrál ve skupině Pozdraupámbu Svatopluka Karáska, je kapelníkem skupin Chudák paní Popelková a Lyrika Putika. Sám zpívá a hraje na kytaru a heligonku.

Karel Vepřek, foto: archiv K.V.

V kolika letech jsi napsal svou první báseň nebo píseň? Pamatuješ si ještě text, o čem to bylo?

V 10 letech jsem prodělal těžký zápal plic a v nemocnici měli takovou tu foukač harmoniku s klávesami, melodica se tomu tuším říká, a na tu jsem si vymyslel svoji první melodii na text z pohádky O Smolíčkovi pacholíčkově. „Za hory za doly mé zlaté parohy, kde se pasou. Smolíčka holečka jezinky do lesa nesou.“ Byly to jen rozložené akordy, ale pamatuji si je dodnes. Svoji první písničku si taky vybavuju dost přesně. Prvák na gymnasiu a jedna starší spolužačka mi ze šatny ukradla barevné fotky Beatles vystřižené z časopisu 100 plus 1. A zatloukla to. Takže Lež byla na světě. „Snad víš, že na ulici pravdu nenajdeš. A i když spíš, tak v srdci ti vězí lež, pro tebe je lež nutná, však s ní daleko nedojdeš. Oči jak bazilišek barvy trávy, zrzavé vlasy už na dálku ti planou. V novinách dočtu se, že oháníš se právy a stále stojíš za jednou velkou stranou... atd.“ Jak tak na to koukám, byl to můj první a poslední protestsong. Pak už jsem takové prvoplánové písně neměl rád. Ani tohle jsem nikomu asi nezpíval. Ale když si to teď po sobě čtu, uvědomuju si, že na počátku mého zpívání byla jakási láska k pravdě. A to mi zůstalo dodnes. Jestli to nezní moc namyšleně.

Nejradši si hraju sám pro sebe

Tvé počátky hraní na kytaru patří také do tohoto období?

Takže píseň byla v tomto období vždy spojena s textem. Nejdřív text a pak zhudebnění s kytarou. Na kytaru hraju od 10 let, ale první 4 roky byly jalové přebrnkávání etud v LŠU. Opravdu hrát jsem začal až na gymplu. Kryla. Naučil jsem se nazpaměť celého Bratříčka, kterého otec koupil už v roce 1969, takže jsem ty písničky měl zažité od útlého dětství. No a největší impulz pro moje písničkáření bylo setkání s Vladimírem Mertou. A pro zhudebnění básní Vladimír Mišík a jeho Stríhali dohola malého chlapečka. Počátky hraní na kytaru skládání písniček a zpívání jsou tedy u mě spojené se studiem na gymnáziu.

Kdy jsi začal zkoušet i na další hudební nástroje, foukačku a heligonku?

Čínská foukací harmonika laděná do C dur a na krku držák z drátu vlastní výroby. To jsou gymnaziální léta. Heligonku jsem si koupil v bazaru, protože jsem viděl, že kamarád na to hraje a líbilo se mi to, ale to bylo až někdy kolem roku 1987. Strhal jsem z ní plasty a dědeček mi ji namořil, takže vypadala staře. Na tu jsem pak metodou pokus omyl objevoval postupy pro doprovod k písničkám kapely Chudák paní Popelkové.

Období gymnázia, počátky hraní, bylo to sólo, nebo jste měli nějakou studentskou kapelu? Jaký byl repertoár?

Na gymnáziu jsem z počátku hrál sám. V posledním ročníku jsme vytvořili takové folkové duo se spolužákem, který hrál pěkné písničky jeho bratra. On sám neskládá, ale uměl dobře interpretovat bratrovy songy, jako například: „Za jeden den,

já tisíc lásek milovat bych chtěl, pochopitelně tuhle mříž bych řezal plamenem.“ Já jsem přidal do společného repertoáru nějaké vlastní pokusy a jednu Gellnerovu báseň. „Drsný mladík jsem chtěl být: Vím, že skepse má je příliš tvrdá a mysl má je příliš hrdá a výsměch zlý a rouhavý, extáze moje otráví.“ Pochopitelně jsem ještě nevěděl ani, co to slovo extáze znamená. Natož abych ji zažil. To se časem změnilo, už jsem nezpíval o cizích pocitech, které mi nebyly blízké, a na některé texty jsem si musel počkat mnoho let. Jako třeba Gellnerův „Otec a syn“, zhudebnil jsem to někdy ve 20, ale zpívat na veřejnosti se odvažuji až teď, když mi táhne na 60: „Bylo tak asi 15 roků mi, týral jsem bližní svými rozumy... jsem přísně jeho život kritizoval, neboť můj otec se mi divně choval, večer co večer chodil otec do hospody a pil tam těžké pivo místo vody, když viděl jsem, že pije toho tolik, konstatoval jsem, že je alkoholik...“ No a v závěru textu kritika otce přejde v konstatování, že v dospělosti dělá to samé jako jeho otec.

Ke Gellnerovi jsi přidal Ortena, Zábranu, Reynka, Pavla Kolmačka a zhudebnil jejich básně. Jaký je tvůj vztah k poezii? Kdo patří k tvým oblíbeným autorům?

Jak ti to mám říct, já jsem nic nikam nepřidával. Dostaly se ke mně básně, které se daly zpívat a mluvily mi z duše Oblíbený je Reynek a Kolmačka.

Zkoušel jsi někdy zhudebnit Magora?

Magor byl pro mě oříšek. Cítil jsem, že by se to dalo zpívat, ale bylo to tak příliš osobní, že jsem se toho neodvážil. Pak jsme hráli divadlo, kde byly Magorovy texty a já je měl zhudebnit, tak jsem to zpíval pro

K. Vepřek a S. Karásek, rok 2000, foto: archiv K.V.

divadlo. No a pak jsem nějak pochopil, že je to možné, zpívat texty Magorovy. Mám jich asi pět a k tomu Velryby, jeho zásadní iniciační báseň... Tak teď zpívám výtah z Labutích písní a Velryby od Paula Forta, kteroužto báseň Magor uváděl jako svojí iniciační. Kvůli ní prý začal psát poezii...

Kapela Chudák paní Popelková tvořila základ Pozdravpámbu, tehdy nečekané aranžmá Svátových písní, kdy ho víceméně měl každý zafixované jako samostatně vystupujícího zpívajícího faráře s kytárkou nebo ve dvojici s doprovodem Londýna. Jak na toto období vzpomínáš? Co ti osobně přinesla spolupráce se Svátou Karáskem?

Sváta to zkoušel na více frontách, po revoluci vystupoval i s kapelou Oboroh, jenže tam všichni hráli přesně a Svátovi dávali signály, kdy má nastoupit, bylo to na Svátku příliš umělé. A v roce 1997 se vrátil natrvalo do Čech a já ho pozval na koncert Chudáka paní Popelkové. Odehrálo se to na Pankráci v kavárně Na půl cesty. Hrál jsem více méně jen já, protože kluci si dali víc piv a Sváta byl nadšen. Saxofonista, co jen vytrásá sliny ze sága, bubeník, co zahodil paličky a rozněžňuje se nad létajícími letadly. To je kapela, se kterou bych chtěl hrát. Neměli jsme tu kázeň jako Oboroh a ve všem jsme se přizpůsobovali Svátovi, jeho citu pro rytmus a frázování. Najednou se cítil svobodně, a to bylo ono... Nebylo to žádné umění, protože sami jsme byli arytmičtí a svobodomyšlní. Takt sem, takt tam. Mnozí obdivovali bubeníka Pavla Heřmana, jak svobodně bubnuje, mnozí ho měli za geniálního. Ale vše to bylo jen a jen ze svobody, nikdo nikomu neříkal, jak má hrát, vše vznikalo spontánně. A tady Sváta vyniknul. Co mi to dalo? Krásný zážitek na koncertech, kterých bylo třeba 60 do roka. Rozvod, protože jsem potkal díky kapele mnoho jiných žen. A doživotní pevné přátelství s člověkem, kterého bych rád adoptoval za svého otce.

Pozdravpámbu (Karel Vepřek vlevo na akordeon, s kytarou Sváta Karásek), cca 2000, foto: archiv K.V.

Jak se stane z písničkáře redaktor Českého rozhlasu?

Já v té době dělal řidiče sanitky, jenže jsem měl nějakou nehodu a bylo pro mě lepší, když mě oslovil Sváta, jestli bych nechtěl jít do tehdy ještě Československého rozhlasu, do náboženské redakce, že tam hledají redaktora. Tak jsem udělal nějaký zkušební rozhovor a bylo vymalováno na dalších 23 let. Krásných. Nejlepší zašívárna, co jsem kdy zažil. No a pak mě vylili a teď jsem tam, kde snad mám být, u lidí, co se sami o sebe nepostarají. Tam jsem se staral jen o své pořady, což byla dost abstraktní činnost.

V Čs. Rozhlase jsi připravoval pořad Hovory o víře. Rozhovory s duchovními i laiky a představoval jednotlivá náboženství a náboženské společnosti v naší zemi. Co Karel Vepřek a víra? Jaký je tvůj osobní postoj?

Musím říct, že jsi na náš rozhovor neuvěřitelně dobře připraven. No Hovory o víře, to je takové moje celoživotní téma, a jsem moc rád, že mi Český rozhlas umožnil tuto libůstku vydávat za svoji práci. Dnes už bych se s nikým o víře nebavil, je to marné. Zkousím to občas u nás v klubovně, ale všichni jsou přesvědčeni o své pravdě, o své víře v sebe, a to mě moc nezajímá. Víra je pro mě spolu s Ladislavem Hejdánkem osobní postoj k životu, něco jako životní energie, náboj, který ti nedá polevit ve tvém úsilí, a zároveň přemýšlení o pravdě. O tom správném nasměrování té energie. Ježíšské: Věř a víra tvá tě uzdraví. Hejdánek měl Ježíše za filozofa, ne za náboženského vůdce. Náboženství bylo pro něj přežitkem, to důležité byla víra, která hory přenáší, a to s ním rád sdílím.

S kým, kdybys měl dnes možnost, bys rád na toto téma mluvil?

Nevím o nikom. A zároveň budu mluvit rád s každým, kdo bude otevřen.

Čím se živíš, vyděláváš si na živobytí?

Nevnímám to tak, děti už jsou velké, samostatné, my se ženou toho taky moc nepotřebujeme. Chováme ovce, se kterými sou spíš jen starosti, slepice občas něco snesou, ty sou dobrý, živíme kočky a psa a na to vyděláváme já v důchodáku a Jana jako archeoložka. Těšíme se na důchod.

Ptal jsem se záměrně obledně „tvého chleba vezdejšího“ – tedy živobytí, „důchodák“, dnes moderně Domov seniorů, to je spousta příběhů obyvatel, o které pečuješ..., ať již radostných nebo smutných životních zkušeností, oslovilo tě to tak, že jsi na tohle téma složil píseň? Kde vlastně hledáš inspiraci pro své texty?

Já už nic nepíšu, vše bylo napsáno. Občas ke mně zaletí pár slov, tak si je třeba chvíli zpívám, ale zásadní jsou básně Bohuslava Reynka a Pavla Kolmačky, a v poslední době mám moc rád ty úryvky z Labutích písní. Na Domov seniorů neboli starobinec, jak říkal Erik Frič, se doma snažím nemyslet. I když to nejde a pečování mi leze často i do snů.

To téma mě oslovilo v 17 letech, kdy jsem s otcem navštívil jeho tetu v domově důchodců v Kutné Hoře. Tam jsem poprvé viděl, jaké to je být starý a demenční a strašně mě to vzalo. Byla to jedna z mých prvních písní. Dialog s popelníci. Ta nicota, sezení na chodbě a zírání do stěny. Dlouho jsem se s tím nemohl smířit. Dneska to беру tak, jak to je, zažívám s nimi těžké i veselé chvíle, ale už si o tom nezpívám. Ono není o čem. Zpívám často jen tak jim, ale ne o nich. Stáří není ani moudré ani hezké. Je to taková čekárna na smrt, která je vždy velkým vysvobozením z bolesti.

Poznal jsi spoustu koncertních sálů s nobl plyšovými nebo koženými křesly, androšské kluby, zaplivané hospody, stodoly, galerie..., kde se ti hraje nejlépe a kdyby sis mohl vybrat, pro jaké publikum?

Publikum mám rád menší, tak do 50 lidí, pak už se ztrácí intimita. Nejradši si hraju sám pro sebe, no a když už to někdo chce poslouchat, je mi jedno, kde to je. Důležité je, aby to chtěl poslouchat. Neumím přesvědčovat davy, že mám dobré písně.

Připravuješ nějaké nové CD? Pokud ano, o čem to bude? Autorské, tedy vlastní texty nebo i nějaký bonus, zbuděbněná báseň?

Zatím nic nepřipravuju, jen archivuju. Demence je prý nakažlivá, tak než úplně zapomenou všechno, co jsem kdy zpíval, tak si to nahrávám na takový lepší diktafon. Jestli to bude k něčemu, to posoudí jiní a ti jiní teď momentálně připravují 8CD Karla Vepřeka. Vypadá to jako pěkná blbost, kterou si stejně nikdo nekoupí, ale dostali na to grant, tak vybírají z koncertů a demo snímků jakýsi průřez mým potáčením se na hudební scéně. To bude na podzim. Tak se máme na co těšit.

Těšíme se již na poslední srpnový víkend na tvůj recitál na festivalu Napříč na Malé scéně u rybníčku na Skalákově mlejně...

A díky za rozhovor.

Otázky – Miky Marusjak

Diskografie:

Sestřičko, nezavírej vrátka, 1999, demo
Blázen jsem ve své vší, 2000, demo
Píseň sen, 2000, demo
Nebe dokořán, 2001, Indies Records
Artinodhás, 2004, Indies Records
Želví sny, 2006, Indies Happy Trails
Najdem den, 2010, Indies Happy Trails
Blázen jsem ve své vší, 2018, Galén
Pod drnem (s kapelou Chudák paní Popelková), 2016, Galén
Halelujá, 1999 (s kapelou Pozdravpámbu)
Svatopluk Karásek & Pozdravpámbu: Dejž-topámbu, 2019 Guerilla Records

SOUCIT A JSOUČÍ

Soucit a Jsoucí
sou moji vedoucí
na cestě noci
za ztracenou ovčí

Soucit a Jsoucí
sou moji vedoucí
na cestě k soudci
kolem tlam řvoucích

Za obzorem dýchání
rozsýpané korálky vnímání
navléká ruka tápání
až tam kde končí
naše chápání

Soucit a Jsoucí
moji vedoucí
na cestě k Otci
peklem horoucím

Soucit a Jsoucí
sou moji vedoucí
na cestě k srdci
v lásce tonoucím

VELRYBY

(text Paul Fort, překlad Karel Čapek)

Tenkrát,
když se ještě jezdilo na velryby do dále,
tak daleko, že pro to holky plakaly,
na každém rozcestí Pán Ježíš na křížku stál,
a pání markýzové, v krajkách, si ještě foukali,
a to byla ještě Panna Maria
a to byl ještě král.

Tenkrát,
když se ještě jezdilo na velryby do dále,
tak daleko, že pro to holky plakaly,
to každý námořník ještě na víru dal
a třebaš velcí páni na ni plivali,
to byla ještě Panna Maria
a to byl ještě král.

A nyněčko je každý spokojen,
mně je to jedno námořníku,
ale jak se říká
každý je spokojen,
už jsou pryč velcí páni,
pryč Pán Ježíš,
teď máme Republiku a král byl popraven,
teď máme prezidenta a žádný velryby.

Sépiovou kostí:

Honza Bartoň

Narozen roku 1981 v Kyjově, v současnosti žije v Brně. Profesí hydrogeolog, vystudoval Přírodovědeckou a Filosofickou fakultu Masarykovy university v Brně. Od konce 90. let organizuje kulturní akce, především rockotéky, koncerty a hudební festivaly (např. Homér's memorial, Festival spodních proudů, Ponavafest, Krákor, Festival Napříč – Konec léta u Skaláka či Potulný dělník). Od počátku milénia vydává almanach poe-sie Um pakultury, od roku 2012 vydává v rámci brněnského vydavatelství Ears&Wind Records hudební nosiče a knihy a rovněž je redaktorem novin Uši a Vítr. Na konci roku 2019 vydal své juvenilie (básně z let 1998–2004) v edici DNO vydavatelství Ears&Wind Records.

MÁ EXISTENCE HLEDÍ DO BUDOUCNOSTI

Má existence hledí do budoucnosti
Do tajemného světa, kde je její místo
Ano, minulosti už bylo dosti
Život pokračuje, a to je jisto

Nevím, říká mi život
Když ptám se, zda šťasten budu
Hledám na své bytí návod
Protože tu ještě chvíli pobudu

Ale co zbude z mého já
Až tady na světě nebudu
Jenom duše, duše má
Vyrází vstříc osudu

A rvát se bude s ostatními
Jež budou chtít být v člověku
A jednou, jako meteor přiletí
A můj bůh – duše má, bude zase tu

...

Nastupují stíny noci
Stromy se ještě pohupují
V červánkovém bloudění
Ale země už šla spát

V dáli ukápla slza
Dnešní den je za horami
Zůstal jen šustot netopýrů
A já

VE DVANÁCT HODIN

Ve dvanáct hodin
Čekal jsem na blesk
Schován pod stromem
A když slunce znovu vysvitlo
Odešel jsem

V šest hodin večer
Čekal jsem na vlak
S hlavou na kolejích
A když pořád nepřijížděl
Odešel jsem

O půlnoci
Chtělo se mi zase žít
Vyběhl jsem
Usmál jsem se
A víc nevím

TAM V DÁLÍ

Tam v dáli
Kam lítám ve svých snech
Kde slunce pluje po bouřlivém moři
Jsme spolu – my dva
Má milá

Tam v kopcích
Se procházíme po cestách
Které jsme si vyšlapali
Zpátky se nám již nechce
Má nádherná

Tam v dáli
Kde jsme kdysi chodili
Jen marně hledám Tvé šlépěje
Ve sněhu zaváté
Má ztracená

...

Do ticha se vnořil hluk
Do hluku ticho
Umírající zavřel oči
A v tichu hromů
Vzpomínal na smrt

... déšť dál tančí ve větru

...

Buď mým jídlem
a sám se Ti prostřu

Budu Tvou nocí
a Ty mým úsvitem

Budeme svým vínem
a vpijeme se do sebe

Jsme svým utrpením
budeme i katarzí

ANTIELEGIE

Noci krásné
Sny přinášíte mi
Vždy když den zhasne
Má duše lítá po nebi, po zemi

Hudbo líbezná
Voláš mě z výšin
Vodíš tam kde to neznám
A kam se vždycky těším

Dívko milá
Plníš můj oceán vodou
Když smutek stojí opodál
Ty zaženeš ho najednou

Víno dobré
Dáváš mi kouzelné opojení
Noc je černá a nebe modré
Zkrášluješ i to, co krásné není

Smrti nádherná
Ty pak vezmeš si mě naráz
Já si počkám, ač bez těla
Však život vezmu si zas

...

A jak vypadá štěstí?
Jako když se setmí
a ty najdeš oheň
A jak vypadá neštěstí?
Jako když se rozední
a ty nemůžeš otevřít oči

Múzy medúzy: King Crimson: Red (1974)

Fundamentálním cílem King Crimson je organizování anarchie, využívání ukryté síly chaosu a vyprovokování interakce různých vlivů a nalezení skrze to vlastní rovnováhy – takhle nějak okomentoval podstatu King Crimson v jejich počátcích mozek kapely, kytarista Robert Fripp.

Deska Red sice patří spolu s The Court of the Crimson King a Lark's Tongues in Aspic k zásadním počínům této progresivní art-rockové kapely, a přestože se tato rubrika věnuje převážně okrajovým žánrům a málo známým deskám, nedá mi to ji tady nepředstavit.

Jelikož su rodák z Kyjova, tedy člověk znalý kvalitní hudby, bral jsem vždycky (od jakžtakž hudebně vyspělého věku, tedy cca 12 let) hudbu King Crimson za jeden z pilířů rockové hudby, avšak jakmile jsem opustil brány Kyjova, zjistil jsem, že téměř nikdo King Crimson nezná – každý znal párpky, dorys, zepelíny, uriáše, slejdy, ale krimsny ne. Obzvlášť na východ od Kyjova, kde frčel hard-rock a metal, nikdo. Stejnou zkušenost mám například s americkou kapelou Primus, kterou mimo Kyjov skoro nikdo neznal, až v Brně jsem narazil na ojedinělé fanoušky této kapely.

Název alba odkazuje na označení červeného pole na indikátoru hlasitosti při nahrávání hudby. Tato deska spatřila světlo světa v říjnu 1974 a kapela ji nahrála již jen v triu Robert Fripp (kytary), John Wetton (basa a zpěv) a Bill Bruford (bicí a perkuse). Jako hosté si zde však zahráli i bývalí členové a další spřátelení muzikanti – David Cross (house), Robin Miller (hoboj), Marc Charig (kornet), Ian McDonald (altsaxofon) a Mel Collins (soprán saxofon), který s kapelou hraje i poslední roky (tedy od roku 2015).

V době vydání této fošny kapela prakticky neexistovala, jelikož na konci září 1974 Robert Fripp zcela nečekaně, po velmi vyvedeném turné po Evropě a USA, oznámil, že King Crimson přestali existovat a že kapelu už znovu nebude aktivovat. Robert Fripp v té době procházel jistou duševní obrodou a rozpad kapely vysvětloval třemi důvody: *Prvním je, že to odpovídá změnám ve světě kolem nás. Druhý –*

kdysi jsem si myslel, že členství ve skupině jako Crimson je tím nejlepším liberálním vzděláním, jaké může mladý muž dostat. Teď vím, že to tak není. Třetí důvod – energie spojená se zvláštním životním stylem, svázaným s kapelou a hudbou, už pro můj způsob života nemá hodnotu. Zpátky k prvnímu důvodu – *změněm ve světě. V současné době přeměňujeme starý svět na nový. Starý svět je popisován podle jednoho z moderních filozofů jako „civilizace dinosaurů“ – je obrovský a těžkopádný, málo inteligentní – právě jako dinosaur. Příkladem toho může být řekněme Amerika nebo jakákoli jiná světová velmoc. Jiným příkladem by byla nějaká velká kapela s mnoha a mnoha cestovními manažery a plno dalšími jednotkami, které mají hudebníkům poskytovat služby. V této situaci pak, když jsou kreativní, musí vytvářet potřeby, aby mohli dále existovat. Jinými slovy, stávají se upíry. Nový svět charakterizují malé, nezávislé, mobilní a inteligentní jednotky. Přechod mezi novým a starým světem již začal. Tato přeměna bude nejvýraznější v letech 1990 až 1999. V tomto období dojde k největšímu tření.*

Veškeré texty na této desce napsal Richard Palmer-James, jeden ze základních členů kapely Supertramp, který v 80. letech psal texty i pro Sandru.

Hned v úvodu na posluchače vystřelí poctivá rocková instrumentálka, podle níž je pojmenována celá deska, Robert Fripp na ní předvádí své oblíbené kytarové schodečky, avšak s na tu dobu řádně zbustrovanou kytarou. Skladba, přes svoji repetitivnost nepostrádá náboj napětí a díky grandióznímu závěru i dokonalou celistvost. Proto jsem taky kdysi pro tento song hlasoval v soutěži o nejlepší rockovou instrumentálku všech dob.

Již ve fade-outu skladby Red však můžeme slyšet přes basu Johna Wetta rozjíždějící se houslový part Davida Crosse, který zahájí baladickou skladbu Fallen angel. Richard Palmer-James se v textu zřejmě vyrovnává s tragickou smrtí svého bratra v 16 letech. Na závěr skladby se vyrojí katarzní sólo na kornet, což je taková menší trubka. Skladba One more red nightmare má obdobný rockový náboj, jako úvodní Red, a všichni muzikanti se na ní řádně vyřádí, v mezihrách se přidávají i výtečná saxofonová sóla, doplněná o naléhavé splashe Billa Bruforda.

Na druhé straně desky jsou jen dva songy – první je experimentální instrumentálka Providence, která by se hodila jako filmová hudba k podivným filmům jako například Mazací hlava od Davida Lynche. Když jsem ve svých 12 letech tento song založený na improvizacích kytary, basy, bicích nástrojů a houslí slyšel poprvé, byl jsem řádně překvapen, jelikož obdobnou hudbu jsem v té době nikdy neslyšel, to až později při poslechu experimentální vážné hudby na vlnách rádia Vltava.

Závěr desky patří nádherné, opěvované baladě Starless – ideální skladba k doprovodu na odchod z tohoto života. Když ji v posledních letech King Crimson hrají, tak osvětlovač osvítil pódium, kvůli vizuálnímu podkreslení už tak úchvatné atmosféry skladby, do temně rudé. Po třech slokách skladby se skladba rozpadne a z pozadí se vynoří Frippova repetitivní kytarová vybrnkávačka, k níž se postupně přidává Wettonova basa a Brufordovy bicí, přičemž po pár minutách je ze skladby nádherný mumraj nástrojů, zakončený úvodní melodickou linkou, avšak notně vygradovanou do katarzních rozměrů.

Po této desce již nenásledovalo žádné turné a kapela se rozpadla. Dohromady se dala až v roce 1981, kdy nahrála excelentní Discipline, ale to už je jiný příběh...

Honzá Bartoně

DRÁŽÁK.CZ – RÁDIO SPODNÍCH PROUDŮ

NON-STOP PORCE MUZYKY, TEMATICKÝCH POŘADŮ A ZÁZNAMŮ AUTORSKÝCH ČTENÍ. STOVKY EMPÉTROJEK Z UNDERGROUNDOVÉ A ALTERNATIVNÍ SCÉNY. RÁDIO JE NEKOMERČNÍ PROJEKT AUTORŮ, KTEŘÍ NEJSOU ZASTUPOVÁNÍ OSA.

Jubileum: J. H. Krchovský 60

Dne 12. června se v brněnské kavárně Ponava konal společný koncert skupin Krch-off a Echt! Součástí vystoupení byla před oslavence utajená oslava 60. narozenin básníka J. H. Krchovského. Tomáš Schilla a Honza Bartoň oslovili pár přátel, aby Jiřímu napsali zdavici. V tomto čísle uvádíme některé z nich.

O HOVNU

s každou defekací je tu
pocit znovuzrození
ale život věčný parde
tak jako i po koitu – penetraci
opět blíže je a není

v slepém ritu přehnán
každodenností bičem
z hovna spleteným se
obracíš do střívek
virtuálních jitrnic

abys zavčas - jedinkrát!
zakusil to vše a zrovna zhoła nic
v nichž se tvůj mýtus bez záruky
v sekundy kundě jednou
provždy zázračně vrací

*Jiřímu s úctou a přáním všeho dobrého
a nejlepšího Petr Pustoryj / Palarčík*

PAMÁTKY JHK

V hlubokém mlčení opravdu hlubokém
spouští mě kladkostroj až na dno vesmíru
Pod klenbou kapličky vonící barokem
zdát by se mohlo snad že mlčím přes míru

Ležím tu prkenně natažen naznak
Houf lidí seshora strnule hledí
Zbytečně čekají slovo či náznak
Jsme možná vyslanci – ale ne zvědi!

Ivan Petlan

...

Krchovský plave
Proti proudu hoven
Nomen omen
Tři pionýrky
Spolu s ním
Zdravice značně
Vyčpělá
To se k narozkám
Nedělá

Milan Erben

...

Jediný posluchač pro jediného klavíristu
Pošlu ti trochu krve z prstu
Kam kotva mě tiše táhne?
Jsem na dně moře
Pošlu ti pozdrav až budu zas nahoře

Marie Čmelíková

ČAS

Čas, ten vlk v kůži beráncí,
užírání dny a roky.
Ten s váhovejma netančí,
když zrychluje své kroky.

Karel Malík

...

jak se tu táhne
na kost
posetá trhlinami
prohnuté boky z cihel
věčně se v prstech drolí
sem tam
i zahryznu se
když už je
k uzoufání

jak se tu táhne
rezlá
hněte můj výraz v cizí
a vůbec nemění se
jen se co chvíli
svíjí
vybraně
vilně
v křečích

sem tam
i zahryznu se

mistryně provokací
čeká
kdy rozervem se

to už však budu
za ní

Marcel Kříž

MLADEJ UMÍ BEJT KAŽDEJ

Když už stárnout
Tak pořádně
Stávat se starším
Než nejstarším

Mladej umí bejtkaždej

Umět stárnout
O stovky let
Umět si sáhnout
Ke kořenům

Mladej umí bejtkaždej

Ke starejm Slovanům
Ke starejm Římanům
Ke starejm Řekům
A tak dál

Mladej umí bejtkaždej
Starej bejtkaždej neumí
Pořádně starej prapra starej
Prapraprapraprastarej

Když už stárnout
Tak pořádně
Umět si sáhnout
Ke kořenům

Rozmnožit bandu
Komediantů
Táhnoucích věky
Za chvilku věčnosti

Mladej umí bejtkaždej
Starej bejtkaždej neumí
Pořádně starej prapraprapra
Prapraprapraprastarej

Petr Váša, k 60. narozeninám JHK

KOPA JURY

J
H K
JeHo
Kopa nekdáká
Je to toHo Koho jest
Jako když Hloubá ve vejci
Kuře, jež vyklove své Hoře

Radim Babák

...

Kunda není holubník
kunda není květina
kunda je pentagram
dovnitř ho načmárá

Jana Orlová

PALIVO

Vezmeš piliny
co zůstaly po stromech
smícháš
s dávno vyjetým olejem
přepáleným tukem
nevysvíceným petrolejem
a narveš to
do prázdných petlahví
se vztekem
na celé vyrabované město
na celý vybrakovaný život
zavřeš
a v prosinci házíš do kamen
jmenuje se to Ostravská raketa
poznáš ji podle hustočerného dýmu
a neurvalého tepla

Petr Hruška

BARVY

Hledám barvu černější než černou
V srdci tma jak venku pod lucernou
Zbytky smíchu tají na ulici
Osud ztratil černou rukavici
Hledám barvu bělejší než bílou
Kdy se setká naděje s mou vírou?
Samota hladí tělo v zemi spící
Královna bílá hlídá šachovnici

Vilma Galadriel

grafika: Vladimír Havran Smýkal

JÍŘÍKOVÍ

Co ti popřát k šedesáti?
Krátí se to pravda
Krátí

...

Tak jsem to asi prošvih no... do prkvantic,
to dnešní blahopřání Jurovi... kámošovi od
hospodského stolu, od kramle a šutráků a
ze všech těch cest, kdy suverénně vytesával
verše do ztichlejších sálů, až sme všichni kou-
kali s otevřenou hubou a mrazíkem
v kostech a stávali se touhle jeho nepřítet-
nou magií... jeho obecností. Nadše-
ným! A bude to tak dál... Juro, díky. Bude to
dál jurodivý.

Jáchym Topol

KDYŽ VYSYPÁVÁM NADĚJI Z POHŘEBNÍ URNY

Vrazi se tísni na řady na stovky do řady
nad věčně živým fiktivním hrobem
společné foto
A že všechny ty figury sváteční, co se tu slezly
navzájem k smrti tak cizí si
navzájem spojuje jen společná nenávisť
ke zmijí patří mi naznačit
Jak hada k sobě si k hrudi mě přitiskli
a pustit že ne
že prý jen odhodit v příhodnou chvíli
aby aspoň něco je zahřálo
a Bůh ví, kde je to hřeje
myslím si bez naděje
to jejich divadlo
z nich tak pár sotva znám a sotva vím, co
dlužím jim
když pořád dlužím taky těm ostatním
A další, co tu jsou, losují termostat
invenční teplotu, jen abych neobstál
Není čas na čtení, snad ani na obraz

Závěš

„jo, to zas byla noc
jen blbý je, že za jedním hned zas druhý stál
a další ve frontě jen o server opodál“
Tak i tobě říkám to upřímně
nechci nic naznačit
Tak dále už: řízni to, lízni to, je to jen na tobě
ať ten tvůj xicht tam taky je
a pohřební foto mi lemuje
tvůj výraz propagart sponzora zahřeje
teď asi k sobě tiskne lemura
v bangkokský zahradě
tak pohni nosem, ať už jsem tady
za pípou už rozestupují se hroby
vylézám z nich v masce a potřásám si rukou
se svými přáteli
ostatně jako už tolikrát
Jen krátce zaváhám
kolik že to koho zas bude stát
kolik že to koho zas bude stát

Básník Ticho

Když jsem jako puberták na konci devadesátek začal chodit
do hospod, cool byli Cobain, Smashing Pumpkins a Už jsme
doma, ale určitě ne básníci. Svoje básničky jsem tak čmáral leda
potají, nechtěl jsem být za slabošského lůzra. Proto jsem poezii
vždy čerpal z hudebních textů, byť jsem věděl, že v jádru to je
přece také poezie. Krchovský byl tehdy v mém okolí asi jediný
současný básník, který cool byl. Když ve své slavné básni spěchá
stát se králem maškarního bálu, aby zjistil onu děsivou pravdu,
mělo to sílu úderu pěstí. Byla to asi první česká báseň, která se mi
zaryla do paměti a od té doby tam vězí a nechce ven.

PĚT KROKŮ VPŘED A ČTYŘI ZPĚT JDU PODÉL PLOTU

vítr mne rve a řve: Dál nechoď, nechoď dále!
– proč právě teď bůh seslal takovouto slotu
když spěchám stát se králem na maškarním bále?!

Ten svinský vítr! Kéž by aspoň chvíli nevál
dlaň tisknu k masce, jež tak bolestně mě vězní
a dál podzimní nocí kráčím na karneval
v té nejkrutější ze svých masek – totiž bez ní

Básníkovu rockovou kapelu jsem slyšel až mnohem později, to
už mi bylo skoro 30. Ale jenom se mi potvrdilo, že vlastně kráčím
stále stejnou cestou. Od rockerů jsem se dostal k poezii, abych
zjistil, že poety to zase táhne k rocku (J. H. Krchovský, J. E. Frič
atd.). Je tedy stěží náhodou, že z výše zmiňovaných kapel Cor-
gan i Wanek vydali také básnické sbírky.

Když jsem nastoupil na JAMU, pustila nám paní profesorka Bla-
žejevská svoji nahrávku básní, které JK načetl ve studiu České-
ho rozhlasu. Pokud si to dobře pamatuju, nechala básníka nejen
kouřit, ale do-konce i popíjet víno (Nebo to zveličuju? Kdo ví?).
Zapalování cigarety a vyfouknutí dýmu se pak stalo součástí ra-
diového přednesu. Bez něj by Krchovského texty tak dobře ne-
vzněly. Tenhle detail nás mnohému naučil. I dobrý autor (nebo
redaktor) musí umět pracovat s formou – pro koho to čte, kde to
čte, pro jaké médium (obraz, zvuk). Cenná lekce do života. Jo,
a taky se mi líbí to hovorové slovo Kr-chák. Deš na Krcháka? Jas-
ný, jako dycky, ne?

Vojtěch Landa

Z chacharova sudu:

Milan Andrassy – básník a baron

I kráček gróf maďarský z kopce o holi, z kopce svého podél rudě oprýskané ždi. Kráček, mysl na první říjen a bolel ho šíleně kloub pánevní. I srání se hlásilo o pozornost, ba nejvíce řvalo srdce. Staly se chyby, staly se činy, staly se bolesti, staly se touhy, staly se msty. Nezbylo než přestat nahánět ta stáda horských kozlů, tu zlobu a nenávisť celého rodu předků již zpráchnivělých. Nedalo se zastaviti, cigárko vykouřiti, vodky popíti. Nedalo se zastavit na blt. I pravil si hrabě: Neodčiniš, co jsi učinil, nepostavíš již znovu chrám své trvalé zloby, protože cena byla zaplácena a zbyl jen prach.

-m.a.-

Milan Andrassy, řečený Baron, odešel přes řeku Acherón letos únoru. Milan byl nepřehlédnutelnou postavou ostravské kulturní a umělecké scény. Básník a solitér. Autor jediné oficiálně vydané básnické sbírky „Atomoví kohouti“. Potomek uherských šlechticů. Skromný člověk a kamarád. Milan sice vydal pouze jedinou sbírku básní (jak už bylo řečeno), ale psal neustále, až do konce života.

Ale dosti životopisných dat, zaposlouchejme se do jedné z Milánových úvah:

Kdo to má pořád poslouchat, tohle není ani život ani báseň, spíš bzučení komárů, a smutné oči trošku nešťastné dívky se stácejí k zemi, ke které hanebně visí i ochablé párky. Zvoní telefony a stále po někom probíhá pátrání, protože není, kde se ubytovat, a i těch pár posledních míst bylo vyděšeno naším nezřízeným chováním. Byť všichni pijí sifón se slzami, z očí jim kanou štamprle. Královský nápoj nocí prýští z prokousnutých rtů, a to je ta chvíle, kdy se nedá nic ukrást, svět je udáven fólií. A tak smutně hledím na něžné zlodějíčky, ukryté pod sněhem nedokonaných lupů. Otevírá se tlama zívání a cítím, jak se nos noří do hrubé srsti knírače, který kňučí a vrtí se ze sna, ale to se už nikdy nedovím, co si tahle fenka přeje za zavřenýma očima zvířecí černé touhy. Proto nekurte v neoznačených prostorech a nemanipulujte s city až tak nebezpečně, že zapomenete pro řezné rány docházet do práce. Finanční limity budou zvednuty podle míry nenávisti, není už vyčíslitelná hodnota lásky a smrt se směje naším nevěřícím kopancům. Podejme si tedy ještě ruce a jdeme si z očí. Kdo ještě chce studovat něco tak nebezpečně potentního jako je život?

Vladimír Jaromír Horák

ANO JSME

ze zvuků, které jsou útekem od stále otevřených dveří do neznámé tmy, Pomalu se zvedají některé zábrany a pod nimi propasti plné želvích korunýřů Ach tolik mrtvých želv a nikde kolem ani slovo poučení Ano jsem

MRTVÝ ČAS

Když vystoupíš v mrtvém čase z vlaku nádraží je vakem klokanice do kterého by ses nejraději stulil Přizabiješ se další cigaretou

Nikde rozpřažené oči vítání jen řvoucí heslo ve tmě nečitelné Nohy by chtěly letět ale je mrtvá hodina Není kam se hnout všechny spoje byly přetaty dělnice usnuly v náručích svých majitelů jen děti a psi kňourají občas do noci Podivné figuríny ztracených muezzínů mutují svou nesrozumitelnou řečí A nikde ani kanárek jen opilý tlampač řve:

„Uvolněte cestu pro další bloudící“

ČAS JE PŘESNÝ

Čas je přesný – nastavil jsem ho ve smutku tramvajové dopravy vedle šíleně uplých kalhot pes vlka dávno v sobě zadával způsobně svírám dutou tyč nikdy přesně nevím jestli je to ctnost

nebo pitomost

Občas myslíme, že žijeme a občas, že jen umíráme

Občas se zamilujeme k zešílení a občas nevíme co s tím

Občas si skládám stébla přes sebe ale neumím v nich číst a tak nezbyvá než přežít nebo zemřít

Občas i toto je láska až k pláči

Básně ze sbírky Atomoví kohouti (1987) a ze strojopisných textů Pištec v bránách svítání aneb Výkřádač (2001–2002)

INZERCE:

Tel.: +420 542 210 46
info@jacobbrno.cz
Brno, Jakubské náměstí 7

Jacob

Ať už Vás uchvátí naše skvělá poloha, osobní přístup nebo jedinečné skloubení tradice a moderny, jedno je jisté – už nikdy nebudete chtít jít jinač.

Úhly pohledu: Někde tady

„Tak tady někde prej po válce postříleli ty Němčoury a naházeli je do díry,” řekne pupkatej strejda své pupkaté ženě. Ale pletli byste se, pokud byste si mysleli, že v tom nutně musí být nějaká xenofobie či nenávist. Muž to říká nezúčastněně jako pouhou zajímavost onoho místa. Nemá důvod vkládat do proslovu emoce, jeho se ta dávná historie přece netýká. Zdali jeho prarodiče někde v jiném českém městě po válce Němce stříleli či chránili, byli nacisty za války vězněni, anebo s nimi naopak v době okupace kolaborovali, nevíme. Jsme v Moravské Třebové, mém rodném městě. To město se ale jmenuje také Mährisch Trübau, a ty to dobře víš, Vojto. Už jako malé dítě si pamatuješ ty podivné německé autobusy. Zájezdy do obyčejného, trošku historického města. Proč nejedou raději do Litomyšle nebo Olomouce? Protože se přijeli podívat na tu tátovu či dědovu chalupu. Na dům, kde vyrostli. A zde je potkávají nedůvěřivé české tváře. Mamina na zahrádce pleje a měří si Němčoury nevybíravým pohledem.

Na tu procházku jsem šel s německou návštěvou. O to trapněji jsem se cítil, ale poznámku jsem našťastí zaslechl jen já sluchem roditelého mluvčího.

A právě zanedlouho půjde do kin filmové drama Bohdana Slámy Krajina ve stínu. Pokud vím, tak teprve druhý hraný film věnovaný sudetské otázce. Dlouho jsme se odsunu vyhýbali. Přitom každé město má svoji památku na poválečné odplaty. Nedávno jsem četl, jak v Ústí nad Labem vybuchla továrna (31. 7. 1945) a dav ihned určil, že za to mohou Němci. Počkali si na ně na spojovacím mostě přes Labe a naházeli je z výšky do mělké vody. Anebo je topili v průmyslové nádrži u továrny jako krysy. S dlouho tyčí, která zajišťovala,

aby se nemohli vynořit. Většina nejbrutálnějších vrahů se prý objevila bůhví odkud. Nebyli to místní. Kde se vzali, tu se vzali – lup a byli tam, hladoví na krev jak pes, co týden nežral. Tak už to chodí. Pamatuju si, že v pubertě jsem byl velký zastánce spravedlivého odsunu. Ani nevím, kde jsem ten názor vyčetl. Moji rodiče mi rozhodně nic takového do hlavy nevtloukali. Asi jsem si to tak nějak přirozeně vyvodil z klukovské zkušenosti, že když dostaneš od silnějšího přes držku a druhý den jej potkáš s kamarády, je dobré mu ten výprask oplatit. Jinak u něj budeš věčně na hledáčku.

Dnes pochopitelně vím, že tento názor je trochu primitivní a jsem rád, když se poválečné hříchy vytahují na světlo. Na druhou stranu ale také chápu, že pokud někdo ve válce přišel o půl rodiny, cítil k Němcům dosti oprávněnou nenávist. Proto tehdy lidé nad vraždami Němců zavírali oči. Dnes už by však neměli.

Co ale ani ve svém věku stále chápu, je smutný fakt, že monokultura v České republice, mixovaná jen bezkonfliktními Ukrajinci a Vietnamci, zabírá častým etnickým střetům známým z celé Evropy.

Jak si počít s tímto paradoxem? Jsme v srdci Evropy a náš národ bude logicky víc a víc mixován a multikulturně ředěn. Bylo by hloupé a marné se tomu bránit. Přesto právě to, že v našem státě nemáme žádnou menšinu, která by si nárokovala část území (viz Izrael, viz Kosovo atd.), přináší naší zemi mír a klid. Klid, kterému ale za obět padly tisíce lidí a další desítky tisíc přišly o svůj domov. Takový hodně drsně vykoupený klid. Tady někde to bylo... kdysi dávno... vem to čert, mamko, mám žízeň. Jdeme na pivo.

Vojtěch Landa

Filmové okénko: Dva tipy z festivalu Tady Vary a jeden český film

Odborný dohled nad výkladem snu

Pavel Göbl napsal pokračování svého snímku Odborný dohled nad východem slunce. V kinech ten snímek téměř nebyl, takže doporučuji vyhledat, až jej budou dávat v televizi či na internetech. Znovu černobílá kamera, znovu plynoucí život a Vratislav Brabenec. Něco tomu chybí, aby to nebyl jen dobrý film. Nicméně je skvělé, že tu vznikají takové filmy. Nezávislé,

kašlající na střední proud a jak se mu co nejvíc zalíbí. Hlavní dějové linie jsou dobré: Sudetačka, která se vrací do „svého“ a tři páprdové, kteří se starají o mimino. Jen pak už to jen tak nějak plyne a moc se to nikam nevyvine. Černobílá kamera snímající oprýskané město s non-stopy je skvělá.

Honey boy

Výborně zahrané, dobře natočené a napsané. Herec Shia LaBeouf napsal své vzpomínky na dětství. A vydal ze sebe vše – přeskakování mezi dětstvím a dospělostí funguje krásně. Největší vadou na kráse je absence nějaké finální gradace (peripetie a katastrofa). Přesto působivé. Opravdový art-film.

Ema

Chilské drama. Hodně jsem se bál, že to bude jen další story o holce, která svoje trauma ze ztráty dítěte (dozvíme se to hned na začátku, tedy žádný spoiler) zahání sexem a tancem na parties. A ono to nakonec nabralo úplně jiný směr, ač souhlasím s jedním kritikem, že to bylo přepálené a nelogické, přesto vlastně lepší závěr, než kdyby to byla tradiční banalita s poselstvím „sex a večírky nenahradí rodinu“. Tenhle film vás chytne a nepustí.

Vojtěch Landa

Mikyho zápisník: Vše je a není super

*Nejsem staromilec
připadám si jako blbec
nové výrazy se množí
vše je „super“ nebo „boží“*

Doba se mění. Mění a rozšiřuje se také slovník. Dnes již nestačí dlouhá léta „osvědčené“ oslovení „vole“. Velmi populární jsou nově používané výrazy „super“ nebo „boží“. Abychom šli s dobou a měli super styl, vůl může být jediné „supervůl“ (ani ten „korunovaný vůl“ by neuspěl, je super zastaralý).

Při super slevách v super marketech probíhají super akce na super zboží za super ceny. Může tam být i super draho, záleží na tom, jaké super výrobky od super renomovaných firem jsou v prodeji. Dnes super hit a super módní může být za pár let super zastaralé, super nevkusné, super nevhodné.

Řidiči jezdí v nablýskaných Superbech, kde se v super pohodlných sedačkách, ze super aparatury, suprově poslouchá super hudba od super kapely. Super písničku může zpívat i Superstar.

Máme super vlaky, které s označením SC (Super City) nás super vysokou rychlostí za super krátkou dobu, po super zmodernizovaném koridoru, dopraví do Prahy. Vše v super pohodlí za super příplatek. Někdy „Pendolino“ může zůstat stát mezi poli a nabrat super zpoždění. My si super zanedbáváme na nádražích.

Suprově se nadává také na politiky. Zkrátka super téma. Stranický boj a super machinace, přináší super skandály, super zklamání, super prohry, pro jiné zase super vítězství se suprovým vůdcem super strany. Čeká nás super budoucnost, super platy, super blahobyt. Možná také super nejistota, super nezaměstnanost, super zdražování. Máme super možnost jak zmírnit dopad krize. Stačí využít super půjčku se super výhodným úrokem.

Super boj neprobíhá pouze v politice, ale i na zeleném trávniku. Když super fotbaloví fanoušci, podpoří národní super sestavu ze super hráčů a ta zahraje super dobře, budou super výsledky a super oslava. Super postup! Když hra bude super mizerná, tak zažijeme super mezinárodní ostudu, super propadák a super debakl. Snad budou padat alespoň super nádherné góly.

Na veřejně, těm, kteří to měli do zlatého super civilu „za pár“, se říkalo supráci. Už je nemohlo nic rozházet, ani překvapit, protože vše suprově znali. Aby z nás byli supráci života, musíme se super snažit již od svého super mládí. Ve škole mít samé super známky a super hodnocení, vše se pak promítne v super vysvědčení. Pak super hravě, levou zadní, zvládneme přijímací zkoušky a vystudujeme super lehce vysokou školu. Jako super úspěšní absolventi super snadně získáme super dobré místo za super plat. Když se budeme učit super blbě, tak žádné super velké vyhlídky nás nečekají. Pouze dřina a práce nic moc super. Ať jsme super úspěšní podnikatelé nebo třeba nezaměstnaní, nic nám nebrání uzavírat super manželství a žít super život. Super doba si žádá super činy. Zkrátka a dobře, mějte se suprově!

Váš Superman Miky Marusjak

Traumerův sloupek: Hulvátka

Zvedl se z postele a podíval se na ni, jak spí. Ve spánku vypadala tak mile a neškodně, Ne tak jako když byla vzhůru a chovala se jako neřízená střela.

Než šli spát, strčila mu do rukou neprané staré pyžamo s jasným příkazem „Tohle si obleč!“

„Nebude mi to,“ řekl jí.

„Každýmu to bylo, tak to bude i tobě,“ odpověděla a pravou dlaní mu stiskla rozkrok. Zaúpěl, ale jinak na sobě nedal nic znát. Nechtěl se před ní projevit jakoukoliv slabostí. Nebylo to vhodné.

„Kurva běž se vysprchovat ty prase! Potom si to obleč a přijď za mnou! Budu tě čekat v posteli,“ zařvala jako furie.

„No no, kočička. Klídek. Vím, že mi nikam neutečeš. Vrátil se.“ Snažil se chovat pohodověji než ona. Chtěla ještě něco vykřiknout, ale on jí položil ukazováček levé ruky na ústa a odešel do koupelny. Chvilí se sprchoval, než z ložnice uslyšel „Do prdele, kde seš, ty hňupe? Dělej nebo tu usnu. To si tam v tý sprše honíš brko nebo co?“

Tohle ho docela naštvalo, ale stále se snažil zachovávat klidnou hlavu. Byla docela pěkná a myslel si, že z ní bude roztomilý mazel. Hledal přece mazlíka, takového, se kterým by strávil noc, když se mu zachce a když ne, svalí se sám na otoman ve svém bytě a usne v klidu a bez sexu. Když se viděli poprvé, jevila se jako intelektuálka. No co. Prostě měl tehdy jenom horší odhad. To se stává. To se mu stává stále častěji.

„Dělej, ty blbe,“ probral ho její hlas z přemýšlení.

„Už jdu za tebou, zlato,“ řekl, vypnul sprchu, ošudlal se ručníkem a oblékl si pyžamo, které mu samozřejmě bylo malé, přesně tak, jak předpokládal a neohroženě vyrazil za ní do ložnice.

„To byla doba,“ procedila mezi zuby a dodala „Měla jsem už i rychlejší.“

„Rychlost není vše,“ odpověděl jí na to a lehl si k ní.

„Dobře. Teď mi ho půjč, chci si zakouřit,“ řekla a vrhla se na něj. Mírně ucukl.

„Co děláš ty vole? Chci, aby se ti to líbilo. Chci, abys byl spokojený. Tak nesej a půjč mi ho do huby.“

„Nemohla bys mluvit míň ostře?“ zeptal se jí nesměle.

„Já ti ukážu, jak je to ostře,“ řekla mu na to a on se na zbytek věcí, které se potom děly, snažil zapomenout. Jako muže ho naprosto zostudila. Tohle se nikdo nesmí dozvědět a on se sem k ní už nikdy nevrátí. Tohle bylo opravdu moc a ona si tu teď tak v klidu spí a jenom jemně chrápe. Žádná motorová pila, jen takové jemné chrápání. Ještě si oblékne ponožky, v předsíni najde boty a frnk a bude pryč. Tedy jestli nezamkla a neuvěznila si ho tu jako sexuálního otroka.

„Dobrý ráno, strejdo. Jak se ti u nás líbilo?“ uslyšel za zády dřív, než se dostal do předsíně.

Otočil se a před sebou uviděl její malou dcerku.

„Máš moc pěknou maminku, holčičko,“ řekl vyplašeně roztřeseným hlasem.

„Je píchatelná, víd?“ zeptala se ho maličká.

„Těžce!“ odpověděl jí na to a posadil se na židli s tím, že to celé zkusí rozdýchat.

Herman Traumer se za vámi broučkové a broučice vrátí ve svém příštím sloupku.

I. K.

Důkazy: Krákor 2020

Komorní a tajný Krákor letos proběhl 13. června na Barbarské osadě v lůně kaňonu Bílého potoka. Předkládáme několik momentek fotografky Maryen Němcové zachycujících atmosféru festivalu. Na velké fotografii Horset z kapely BARBAR PUNK. Dále vystoupili: THE WANTED, ZEMĚŽLUČ, NEDĚLNÍ LIDÉ, DIE RETARDOVANÝ KOKSOPLYN, MIRA KUBÍN, RADIM BABÁK.

Svjet podle Květuzora:

Vo dvóch blondýnách

Zrovinka chčím za budkó co dávno fungovala jako prodejňa lupeňů na autobuse, když sa v tym prážnu, v tym ufuňeným slunečním hice vynoří velkokapacitní babáč. Blondatá samica s dlóhéma pačesy, koziskama každó na nekolik ruk a tempo aj typ chůze jak kačena. Jak ta drůbež co nejní nepodobná blatóchu a schůdky lásky na bróšku pro Šivu, ta božstvá, aby mohl po nich ten Šivák k nebesám stópat. Voklepu scanky z lulana a povídám tej koc: *ndeš jak kdybys béla hráčky vymrdaná.* Blondýna si potáhne z ultraslimkového navoňeného čvaňháká týma dlóhými prsty s ešče delšíma rudými nehtami a aňi mňe nepřinde že by ji ta votázka mňela nák viditelně vyvézt z míry. *Taky su vymrdaná,* poudá, *su tak vymrdaná jak bys mě tím svým nástrojem na vyměšování nikdy vymrdat nedovedl.* A zas si potáhne a dělá jako by nič a čučí u tej budky a já taky čučím, ale na ty její cecky čučím. A je chvila toho klasického trapného ťicha a napjetí, než přihrká autobus do mňesta. Autobus zastaví, zabzučijá panty a votevró sa dveřa z kerých vystupuje zepár místních chasňikov, co sa vracijá z piv a továren, kde makajó jak piče za mrzkó omzdu u pásov, pak škopky, sprcha, zmlátit staró, nebo jí aspoň vynadat do kurev, zbřínkat dečka, spat a prvním busem ráno zas na značky, do rachoty poslóchat ty přihlópěny kydy nadřizených pracovníkov. Autobus vodhrká do centra, blondýna típne dlóhé tenké vajgl a čučíme na sebe jak jelita. *Co? Povídá.* Nervózně žmólám v prackách špinec a čumím blondýně na kozy, na stehna, na kozy a zasejc na stehna a na prdel a do vočí tým psím výrazem a pak zas na stehna, na kozy čučím a na prdel tej blondýně čučím. Jedno stehnisko má barevně pokérováný enem náš pán ví kam až, a na tých kérékách má takých abstraktních motivů, že mňa to až rožčiluje, druhó haksnu má sňehibíló až by si jeden povjedel, že její mama béla nespíš bíloška. *Hovno.* povídám naprosto stylovje a s dávkó patřičné elegance, aby si ta kunda vo sobje moc nemyslila a slintám mlsně po tých čerstvje vymrdaných křivkách a úkosem pozoruju, ešivá z blondýny ešče nevyteče náká mrdka. *Myslela jsem, domnívala se, že mi domrdáš piču a taky ten můj tuze ouzkej a těsněj prstýnek, v tom taky dlouho nikdo nebyl. Jednoduše ti povídám, abys to pochopil i ty, vymrdej si mňe jak chceš, jak je ti líbo, ale už dělej a zdrž se zbytečných komentářů.* Zdůraznila nadřazeně blondýna, jak to enem babáči umijá, když só tóžebné mrdání a cítijó že só žádóci. Tak dbám pokynov a vohybám tu nádheru přes lavečku a trů se jí žaludem vo tých pyskoch, přes kerý už je cítit kundí vlkost a cpu teho topořenca do blondýny řitě a blondýna hýká a já fuňím a vytahuju jí z tej řitě a klóžu po tých pyskoch do samotnýho řitra rozkoše a cítím jak sa mňe čůro topí v tych potokách tělních tekutin a zas ho tahám ven a blondýna úpí tóhó a já sa snažím to krapet prodlóžit tým střídáním a vytahováním ktáka z tých mrdacích otvůrků, kerý tak krásně cítím, jakoby sa mi gejsě záclonkama třely dovokola kokota a taky si scu trochu vodfrknót a mám chuť na špinec, ale asi je to nevhodný nespíš v takovéto situaci. Jebeme jak voteklí kydy u krajnice zastaví kára, motor zlovjestně bublé a z káry sa vysype flaška

írské kořalky. Po flašce írské kořalky, keré zbytek sa vylil na hračic chodníka a silnice, k vobrubníku těsně u kanála, kam naščestí tekutina nedotekla, vlastně hnedkononc v zápjetí po tej jahvi vypadne další blondýna v rudých latexových šatíčkách co svůdně kopírujój její vyvinutó figuru. Na haksnách má rozškubany bordelky a kdyby se béla ta lahvinka rozflákala, stála by ta druhá blondýna uprostřed střepov a neboť kromě toho latexa ve kterým sa jí musela extrémně pořit piča a tých roztrhaných bordelek na sobje nemňela aňi boty aňi nič jinšího, nespíš by si pořezala chodidla. Konečně sa z tej káry vysókal aj řidič a řval jak tur a štrádoval si to k prvé blondýně aj ke mňe. Přijel autobus a hókál a tróbil, pajnz kára stála tam co stává autobus. Pasážerí co sa vraceli z továren, kde bóchali za mrzké peňíz a poslóchai blby kydy vod nadřizených pracovníkov, ta selanka čučeli přes skla toho autobusa, jak si to z toho auta náké týpek v trenčlách a ve vasilu štráduje k obnaženému páru. Poslední co sem viděl byl blondýnin zmalované ksicht, na kerym sa zlehka rozpóstel mejkap vod Dijóra, poslední co sem slyšel bylo: kurvo a poslední co sem cétil byl odér blondýny piči a dotek kovu na mým údivem ochabylým čůru. Pak patřně padlo dalších pár kurev z nevymáchané držky toho rozvohňeného řidiča a jen tak cestó tým prosvjetleným tunelem si vybavuju blondýnu jak mňe režnó řitó přisířivá péro ke kořenu.

Zakvílila siréna a poňekud mňa vyplašila, až sa mi rozsypaly ty sóčástky z montážního pásu na podlahu. Kvílení znamená že nastupuje druhá smňena bóchat u pásu za mrzké peňíz a poslóchat pohlópěny kydy nadřizených pracovníkov. Utrů si řit a puđu zas na autobus. Zmlátím staró, nebo jí aspoň vynadám do kurev. Čůro srostlo nebo fakt už nevím.

A zítra zase, na stejný trase.

Ád'ó čau

Nasekaná nespíš. Ale šmrnc má a piču taky. Vlastně je to atraktivní mátro i kydyž jí zjevne už hen ten mozek z hlavy nekdo vymrdal. Dojezd v putyce na cifku. Harant s plyšákem v kóte si hrá a votravuje cizího borca. Koc fakana jebe že se typovi nepředstavil a spošti nevhrahanó namlůvačku. Hospodská klukovi hubuje, že dveřa nésó na hraňi. Ndó ven na duno a společně buzerujó dečko. Chudák kluk. Mařenka má červený vlasy a podholenó lebku. Šikóžní figuru s vysokým chcaňím. Líbí. Až na ty votekly haksny, nebo je má tak klusty? Irituje mňe pohled na ty létka, ale ten kukuč a figura to převází. Skoro sa chytám na udičku, kór kydyž vñímám atleticky ramena a jak duňi špinec za špincem. Herka co s řó sedí u stola je asi její mutra, to sem usóčil dle voslovení mami. Poznal sem to hnedkononc podle toho voslovení, na mňe si jen tak nekdo nepřinde! Vyžilá štetka, jabko nedaleko. Povídajó si. Povídajó si vo chlapech. Týpek už vo fakana přestal jevit zájem a vobčas se zveti akurát bjechem chození ven na špinec. Cifko leze do palice, zábrany mizijá a spratek je navíc. Introvertě si hrá s plyšákem v kóte. Máří přé nič jinyho nezbylo, než ten typ co s ním byla čtyry metry a už nejní. Její ex staré ju vysadil nekde v piči a co mňela dělat? Tak sa ne-

chala nabalit prvním chlápkiem a mrdala s ním večír a čtyry metry po tym večíru, ale už s ním nemrdá a nejní, borec je pičus přé. Kocór má modry vočíka a tři stovky. Počkám až ju sbali ten atletické šulin co si hrál s jejím fakaniem, až ju hráčky napojí, kópí jí žrádlo a klukovi lemonádu. Pak se do toho vložím, typa svým intelektem zadupu pod podlahu a kocóra voslňím genijálním vostroftipem. Fakana si budu fšímat mimochodem a červenovlasó modrovočku vymrdám do prdele. Takovy paluše nebudó vječně. *Zázemí pro další tisíciletí* sem temu co putyky nahradí nazval. Takovy zařízení hotelovho typu, opatřeny společenské místností s výčepem a vobsluhó na nošení cifka. Samozřejmě s popelňickama, zimňi a letňi zahrádó, společenské mrdárnó, společenské hoňírnó a jak sem hovořil vo tem hotelovym typu, tak aj s pokojíčkama, jednoduše, ale prakticky zařízeníema. Kavalec, popelňík, bar s pixlami ovzducha a civkama u vstupa do bazény. Týmato zařízeníma bude pokrytý celý kontinent a pobyt bude hrazené mezinárodním banovním ústavem. Zařízení bude vybavené aj simulátory práce aby si hostí vodzkóšeli fyzickó práci a její vosvobozující ócinke. V dobje kydy budó tato zařízení fungovat, budó celkem dvje a budó po celým kontinentě keré se bude menovat Kúbán. Mordováňím a vypóščením žump do řek donde totiž k vytvoření kontinenta keré posky zemňe Kubu a Írán a tadelenc na první pohled katastrofa stvoří neco novyho, budóciho. Ta zařízení zniknó až potem. Znikne kontejner kde budó dvje společenská zařízení hotelovho typu s výčepem a vobsluhó. Cifka budó roznášet čertí pajnz mezi lidmama přeživšíma pohyb kontinentov budó akurát šťastní jedinci co přežili v bunkrách, norách a zbohatici névjetší, co mňeli keke na hypernacu ve stratosferické kapsli. Mezinárodní bankovní ústať, čuju že ešče před pohybom zemských desek kópí Shell, nebo Ears&Wind Records. Nejaká halt kumpanija co bude mňet keke. Voživi se tó dobó trempink, pajnz nebude kam chodit, pajnz ovzduch bude kyselý jak nemytá piča a řeky vyschly a plny hoven. Jediny co bude, budó zimňi a letňi zahrada v Zařízení pro nové tisíciletí. Trampska osada znikne z tých névjetších zófalců, co budó dělat potlachy v tragikomických kulisách tých holografických *pojď' pájdem spolu do skal* a borci z Shella a Ears&Wind Records se toho účastňijó a lemtajó u toho cifko bez cifka, ale pajnz software z minulyho století jim dokáže navodit tu fajn atmosféru, lejou dál. Je dobry, že si človjek v uživatelskym menu nastaví míru kocoviny. Sračky ze Shella vječínó lejó bez následků. Tvrdáči z Ears&Wind Records daj i čtyři z pjetí. Pjetka je smrtelná, ale volně ke stažení, pak se v dotyčné složce semele datové mňechčér a zmizí existencia, ale zasejc sa ušetří flek v infopytlu. Kúbán, Pangea, Bůh, Amerika, data, sračky. Moc tak vjedet žes mňe fakt štípla. Procese vyjebané...

Ale mám v piči, koc dožrala smažák s hranolkama vomáčenéma v tatarce a nastal čas jet podle programu, třeba mňe při tej kopulaci žádná zákeřné virus nenaruší stáňi.

Květuzor Škvírkó

Podivuhodné necesty: Ne-cesta vůně

„Jsou vůně, které vyřdvibujeme, klesajíc navždy.“

V. Holan

(on)
ne-budu padouchem málo
tělo bez duše
by mi za to nestálo
tvou vůní však pookrálo
dohřálo se
z neživota vstalo

(ona)
ano-a/ž
budu velká jak abeceda
jak duše bez těla
nebudu již pád/ouško/u pachu
vstanu z prachu
douškem tvé vůně
stanu se poduškou duch/a

(oni)
pachu se chopíme a pochopíme
jak vůně se dělá
tělo se spojí s tělem
v jedno stanou se
pachatelem
vůně dštící vůle... voe

(on)
leh/ková/žně
tichem jsem a ve zvuk se obracím
kudy jsem přišel
tudy se vracím

(ona)
když tvá vůně se mne dotkne
oka/mžitě za/mží mi oči
je/dna druhou polkne

(oni)
vůně mne i tebe se/mele
v semenné příčině jména
mne i tebe objímá
pekelně sedmé nebe

(on)
ne-jsem bytost toliko tělesná
jsem z jiného těsta

(ona)
ano jsem... z jiného místa
jsem živá míza

(oni)
je to jízda
se neznáme
v sebe se vtěsnáme
jsme dlažba sna...
čedič
nevíš jak voníš
tím spíš když spíš...
čpíš a sníš o vůni

(on)
žádost davu je kusá
zbavme se odlišného kusa
diference drtí
dav touží po její smrti
ona po rozptýlení toho klanu
v tu ránu
cvak
a již se kutálí

(ona)
klam rozumu darován je poklopce
dav svéhlavost štve
po krku sápe se obětní ovci
dobře jí
že hlásá jen bludy
říkají ty obludy
zabít ji je málo
aby věděla kudy

(oni)
to není klam
i ty jsi sám
jdeš jinam
a ten klan
k tvé likvidaci je odhodlán
veřejný nepřítel je veřej „ne“
svéhlavý poměr vůči davu
love you

(on)
čimčarára čim čim čim
čim to bejby krásně páchneš?
čim to že mě dycky nadchneš?
čim to že před tím nejdřív zhasneš?
né že mi s tím pižmem pláchneš!

(ona)
to jsou voe afrodiziaka
co ti vytřou zrak a
přivábí tě ke mně...

(oni)
pohnula se ze/mě třesení
richterova stupnice matrací
do sebe nás navrací
v zrcadle jsme zasklení

(on)
su sen
su sten
su osten
su pro/sten slov
ty jsi má fin/ta
nabitá flinta
ty jsi můj lov

(ona)
sotva tě zřím
schovám se za modřín
uteču ti před nosem
sklouznu po rose rose Mary

you don't find me don't worry

(oni)
čiháme na posedu
míříme si na rty
přibíjíme nártý
k tureckému medu

(on)
miluju i její sklon... písma
aj to jak je na mě přísná

(ona)
su už stará kisna
přesto ti dám kiss na
přání dobré noci

(oni)
nejsme otroci
buřtů... gothaje...
gothických řízků
radši lehnem do remízku
nebo rovnou do háje

(on)
on jsem já
ten ozón
roze/z/ní zvon
ona se (mi) ne-zdá
js(m)em my
jinak bych o ní nesnil
ve snu se jí neztělesnil

(ona)
ta ona jsem já
až tma se světla zeptá
odpoví tao I ťing
tong tang
zazněl gong z tang
lásko vstaň!

(oni)
jsme on a ona
jsme zas a znova
erotická osnova
jsme nov a nova

(on)
su substance
su ne/cestou tance
sunu se
su sem/tam
všech cest
ea res quae est
su tu znovu zvukem zvonu
císařovy nahé šaty v novu
j(e)ho šat/nářky

(ona)
dříve než pud půjde leh' n' out
nechci se už zbla hnout!
pouze ti musím ještě říci

závratný jsi
jsem tvá cesta příští
vůně dští

(oni)
pře/chodový období
pochodově pohodový
vždy nový
jak císařovy nové šaty
kudy cesta vede za
vede buli fabule
doma-li je ne-cesta...

(on)

mapě nedošlo
že podrážka je o krok napřed
prvním krokem na tabuli
vůně bude
a jaká byla... to síla
která nás cestou pros/trčila

(ona)
nekecám mlčím padám
sen tvůj jsem a voním
neřešitelně šíleně
opera-ty(i) v ní
konfigurací jsi mé po/doby

(oni)
cesta za/bouchla se do mapy
trať ztratila se v tratolišti
necesty pří/ští
tam kde dobrou noc dávají si
lišky by/stroužky
vůně radosti se vloudila
nezabloudila
ne-vůně se ti nepáčí?
nám by se líbila...

Luboš Vlach & Tereza Smetanová

Krutosti vezdejší:

BEZ NÁZVU

Píšu a určitě se při tom zastihnu...
Předstírám překvapení a neskonale radost.
To je vobyč pomatení, to tady od nepaměti
Ale!
Slova zdejší musejí provždy (povždy) dávat smysl?
Jakýstakýs.
Kdyby se mi balvani nesespali – ano – na hlavu – tak je to působivější
– ale co naplat.
Se mi předečím zakousli do nohy, potvorní pitvorní komáři. Krvácelo? Jen chvíli, díky... neříkej zbůhdarma atd. atd. to jméno.
(Jaký?) (Smyslený.)
To už je dávno přežitek.
Lidstvo vymyslelo si boha. K čemu? Sakrapes!
Člověk zdejší nebude blbější.
Vyvrhnutí z lůna: Litujte každého nově narozeného, na smrt mu nepřijívejte.
Vyvrhnutí: – za tenhle terminus technicus: „zázrak zrození“ jsem byl peckován již X krát.
Jak jinak to popsat? – Člověk = ne tolik chlupatá vopice; psí lejno hovivší si na silnici.
(Ne každé lidské život má v dnešní době stejnou cenu.)
Atd. Atd.
(To je plytký...)

KÁVA ATD.

Kávu s i bez piju pravidelně, da se říci i více než pivo.
(To je blběj začátek.)

Vobrazy z kávového lógru i lógr samotnej se mi líběj; vždy se v tom něco najde, podobenství..
Situace: Dopil jsem kafe a prohlížím vnitřní stěny — snad nějaký pohoří (Autor u tohoto pohoří), v dolní části snad pole atd., vlevo se uchyluje k bouřce — búrce —.
Matka v tom jednou viděla fače mého praděda, s rohy. Co v tom?
Hrnek už nikdy nemeju, jenom vysypu starou a přisypu novou směs...
J. V. měl cosi jako nekonečnou pánev, tak proč ne hrnek?
S dýmku to je obdobný, — když dojdou cigára... — money jakbysmet — ale po Mařeně (s tý samý fajfky) to nejde — moc lepší... to je pak „svátek“ a musíte čistit.
Děd Dušan pil vždycky kafe (už nemůže) ze skla, kde se ty vobrazy moc nedrží... Možná se bál.
Nevím.

PS:
Vo tabáku a kouření [všeho možného i ne] to bude příště — anebo někdy, třeba nikdy.. Na tom nezáleží..

PPS:
V „zaměstnání“ to s tím nemytím hrnků putovních — vezdejších nejde.. Báby by zuřili.. Ale nemůžu mít vše.

PPPS:
Leckdo by vo tom dokázal kecat líp...

Er.D.

Poslední:
Věnováno těm kteří nedaj bez žvára a kafe ni ránu. Atd.

Er.D.

Edice DNO:

Ears&Wind Records a edice DNO

si Vám dovolují oznámit vydání dvou básnických sbírek (v jednom svazku) od p. Jana Smila Štěka Dejvického z Psidí Houžně jinak řečeného Styla

Dobroněga aneb Douška básnosnění malému bulharskému chlapci

a

Blankyt Azulejos čili Siesta korkodubu na mramoru neboli Vzpomínky na Portugalsko — Mořská brána Kelta

Kniha měla by vyjít v zimě 2020/2021

v omezeném nákladu a s výtvarným doprovodem Vladimíra Havrana Smýkala.

Bližší informace již brzy na našich webových stránkách.

Měsíční noviny

– 15 –

Povídka:

Potěšení na vaší straně

Otočila se k zrcadlu bokem a prohlížela si své nohy v lodičkách na podpatku. Líbilo se jí, jak má štíhlé kotníky. Některé holky mají nohy jak sloupky. Sukně ke kolenům byla trochu obtažená a opisovala křivku jejího zadečku tvarovaného hodinami cvičení. Vůbec to není špatné, pomyslela si. Prohrábla si vlasy a ještě se na sebe jednou podívala. Vypadá opravdu dobře. V tomhle problém není. Problém je sehnat normálního chlapa. To už žádní nejsou? Nebo jsou rozebraní? Proč já musím narazit vždycky na nějakýho exota. Ze začátku to vypadá báječně a pak když ho víc poznám, tak už jenom přemýšlím, jak se ho zbavit. Zazvonil telefon.

„Ahoj mami.“

„Ahoj Miládko...“ Strašně ji štkalo, když jí takhle matka oslovovala. A ona jí jinak neřekla.

„Tak jsem si říkala, jestli byste s Martinem nechtěli přijet na víkend, táta by byl moc rád.“

„Víš mami, já nevím, mám toho teď nějak hodně...“

„Už jste si pořídili tu novu sedačku? Doufám, že jsi nezapomněla, aby byla kožená, víš kvůli dětem, líp se to udržuje a...“ Toho se Milada bála, už je to tady zase.

„Ale žádný děti přece nejsou, mami.“

„No ale určitě brzy budou, máš na to nejvyšší čas, Miládko a víš, jak se těšíme na vnoučata.“

„Leda bych byla panenka Maria.“

„Co to říkáš, Miládko?“

„Bez chlapa asi dítě mít nebudu, ne?“

„A co Martin, vždyť už jste spolu skoro rok.“

„S Martinem je konec.“

„Ale Miládko, chlapa si musíš umět udržet!“

Neměla zrovna chuť matce vysvětlovat, že Martina vykopla už před třemi měsíci, protože jí neskutečně lezl na nervy se svými vláčky, špinavými botama uprostřed obývacího a jak se celé dny koukal z postele na televizi s pivem v ruce.

„Rozešli jsme se, mami, on stejně nebyl chlap, se kterým bych chtěla mít dítě.“

„To mě mrzí, Miládko. Ale i ty pro to musíš něco udělat. Nic na světě není zadarmo. A musíš pro toho chlapa taky občas něco překousnout.“

Jo překousnout. Milada by moc ráda kousala kde co, ale to by musela mít mužskýho, který by za něco stál. Ze kterého by se po pár měsících nevyklubalo něco, co jí nosí její spodní prádlo, vykrádá ji kreditní kartu, nebo má v zrcadle víc krémů na pleť než ona.

„Ale tu sedačku sis doufám koupila v kůži, nebo ne?“

„Hele, mami, já musím letět, jdu na kafe s Kamilou a už teď mám zpoždění. Já ti zavolám později jo?“

„Zavolej, Miládko, zavolej.“

Kamilu uviděla už z dálky, jak trůní za stolem, láduje se zmrzlinou a mává na ni. Pěkně jí za poslední dobu nakynula zadnice a pod bradou jí rostlo blahobytné vole.

„Ahoj, teda tobě to ale sluší, Kamčo! Promiň, že jdu pozdě, volala máma, víš...“

„Copak já, já jenom tloustnu, ale ty musíš asi chlapy odhánět klackem.“

„Ale dej pokoj s tloustnutím, vypadáš opravdu báječně.“

Kamila byla sice o dva roky mladší a nepomněrně ošklivější, ale už měla dvě děti a doma Petra, se kterým byla legrace a byl na něj spoleh. Měl i své chyby, to ano, ale kdo je nemá. Co je mi platné, že mi to sluší, pomyslela si Milada, když i ty se svou prdelí jsi na tom líp než já.

„Ach jo, ta máma mě jednou zabije...“

„Zase o dětech?“

„Musela rozdejchat, že jsem se rozešla s Martinem.“

„Dobře jsi udělala, takovej moula. Víš, co chodí po světě krásnejch

mužskejch?“

Možná chodí, ale ne pro Miladu. Anebo je to s něma báječný jen pár nocí v posteli. Tobě se to povídá, ty máš doma Petra!

„Já jsem myslím na nějakou dobu od chlapů vyléčená.“

„Nepovídej, to ti to jako nechybí? Vždyť s Martinem už nejsi aspoň tři měsíce.“

„Co myslíš? Sex?“

„Jo, přesně to myslím!“

„No jo no, dala bych si říct. Ale když si představím, že k tomu penisu musím přibrat ještě celého chlapa, tak si to radši udělám sama. Nějak teď nemám náladu na nějaký vztah.“

„A zkoušela jsi Pleasurebot?“

„Cože, šukat s robotem?“

„No a proč ne? Češ si to hezky udělat nebo chceš chlapa?“

Nejraději oboje, napadlo Miladu, ale věděla, že s chlapama má prostě smůlu.

„Když já nevím...“

„Prosím tě, neříkej mi, že si to neděláš s vibrátorem!“

Měla pocit, jako by najednou všichni v kavárně ztichli a snažili se zaslechnout, co si ty dvě povídají. Trochu se rozhlédla okolo.

„No jo, dělám...“ a trochu se začervenala. Zнала se s Kamilou už dlouho, ale o některých věcech se přece nemluví jen tak u kafe. Okolo bylo najednou podezřelě ticho. Anebo to připadalo jenom jí. Kamila se na nic neohlížela a pokračovala dál. Snad ještě jakoby přidala na hlasitosti.

„Tak vidíš, tohle je vlastně takovej lepší vibrátor. Báječně ti to udělá, jak ty si umaneš. Podívej se na to, jako že si to děláš umělákem.“

„Vždyť je to ujetý.“

„Prosím tě, vždyť ti robot nosí nákupy, děláš s ním smlouvy u pojišťovny, vozí tě v taxíku. Tak co?“

„Ale tohle je trochu něco jinýho...“

„Neblázní, je to jen lepší vibrátor, to je celý. Bude se ti to líbit. Já jsem si ho párkrát půjčila a asi si od nich jednoho koupím domů.“

„A co na to Petr?“

„Co by, on sám mi to navrhl. Vždyť o nic nejde, je to jen jiný druh onanie.“

Zazvonil telefon.

„Promiň, to je máma...“

Milada se zvedla od stolu s telefonem a odešla kousek stranou.

„Ano mami?“

„Miládko ještě jsem ti zapomněla říct, až budeš vybírat nábytek, víš, je potřeba se podívat na úchytky, aby nebyly moc ostrý. Nejlepší jsou ty zapuštěné. Víš, jak si o takovou kličku dokáže capart rozbít hlavu?“

„Ale mami!“

„No co? Když si vybavuješ nově byt, tak je třeba myslet trochu dopředu. Viděla jsem úplně báječný nábytek v jednom katalogu, nechceš to poslat?“

„Mami, mě je pětatřicet, chápeš?“

„No a co Miládko, moje dcera budeš až do smrti!“ Bylo slyšet, jak je uražená. Vždycky se jí dotklo, když jí připomněla, že Milada má už svůj život.

„Promiň mami, já teď fakt nemám čas, já ti zavolám později, jo?“

„No jo! Nemáš čas!“

„Nezlob se, já to nemyslela nějak zle, já fakt musím. Měj se.“

„Tak teda utíkej, pa pa Miládko!“

Zavěsila, a vydechla. Otočila se k zrcadlu a prohrábla si vlasy. Opravdu jí to moc slušelo. To, co Kamila říkala, mělo jistou logiku. Co s chlapem?

Budova zvenčí vypadala jako jedna z administrativních staveb v okolí. Jen na informační tabuli v přízemí našla velice nenápadné: Pleasurebot s.r.o. v pátém patře. Nastoupila do výtahu a cestou si ještě stih-

la srovnat prsa. Koupila si novou podprsenku, ale nějak jí neseděla. A přitom v tom obchodě vypadala tak dobře. Prošla po šípkách přes dvoje dveře, až dorazila k pultu, za kterým seděla dívka. S nezájmem na ni zvedla oči a ucedila:

„Dobrý den.“

„Dobrý den, já bych ráda... no... využila vaše služby.“

„Jste u nás poprvé?“

„Ano.“

„Tak počkejte, hned se vám bude někdo věnovat.“

„Děkuju.“

Otočila se od pultu. Popocházela sem a tam a prohlížela si, co kde bylo rozvěšeno po zdech. Většinou nějaké certifikáty a rádoby moudré citáty a nad tím vším kraloval veliký nápis:

PLEASUREBOT – POTĚŠENÍ NA VAŠÍ STRANĚ

Byla ráda, že to celé vypadá velice diskrétně a kultivovaně. Bála se, vulgaritu sexshopu. Potom si otočená ke zdi chytla pod halenku spodek podprsenky, stáhla ji kousek níž, aby si dobře sedla, a rukou si rovnala ňadra.

„Slečno?“

Obrátila se. Uviděla drobnou mladou blondýnku, jak se k ní hrne a usmívá se na ni.

„Dobrý den, já jsem Petra.“ A napřáhla k ní ruku.

„Milada těší mě.“

„Pojďte prosím se mnou, někam se posadíme.“ Šla za ní a rozhlížela se okolo, vešli do malé místnosti se stolkem a dvěma židlemi. Z místnosti vedlo jedno velké prosklené okno, za kterým byla tma.

„Posaďte se prosím, dáte si něco k pití?“

„Jen trochu vody prosím.“

Blondýnka se na ni pořád usmívala a vypadala vesele a rozverně. Asi to tak měla naučené. Za chvíli byla nazpět, donesla láhev vody a dva plastové kelímky, pod paži si nesla nějaké papíry.

„Tak vy jste u nás poprvé, že ano.“

„Přesně tak.“

„To je moc dobře, že jste nás navštívila. Napoprvé je lepší, když to probereme a já vás upozorním na některé věci. Jenom vybrat z katalogu a objednat si po telefonu můžete, pokud už máte zkušenosti. Chtěli bychom našim zákaznicím poskytnout ty nejlepší služby a můžeme tím předejít spoustě zklamání.“

„Hmm.“

„Takže naši Pleasureboti jsou sestaveni tak, aby imitovali mužské tělo, a to především v sexuálních činnostech. V některých aspektech jsou mnohem lepší než opravdový chlap. Jsou opravdu báječní.“ Naklonila se k ní přes stůl a lišácky na ni zamrkala:

„Sama můžu potvrdit!“

Nelíbil se jí tenhle familiární tón. Jenže milá Petra to takhle asi musela dělat, když se mají bavit zrovna o tomhle.

„Ale je třeba pamatovat, že je to robot. Jsou naprogramováni tak, aby se maximálně snažili uspokojit ženu. Mají velice citlivé vnímání podnětů zákaznice a dle toho pracují. Ale je to pořád robot, takže ho musíte navádět, co a jak má dělat. Pokud se naučíte přesně specifikovat vaše touhy, bude to pro vás nepřekonatelný zážitek. Pokud chcete, můžeme přeskočit vysvětlování o technických záležitostech, to je celkem nudná kapitola.“

Milada se na ni dívala, jak jí v očích poskakují raráškovské plamínky. No jo, myslí si, že jedná z další domácí putkou, která umí akorát zapnout vysavač. Nechám ji u toho. Nemusí přece vědět, že programuju podobné stroje a o technice toho vím asi desetkrát tolik než tahle malá blondýnečka, co se beztak umí jen usmívat podle příručky a půjčovat vibrátory.

„To můžeme. Takže jestli to dobře chápu, reagují na příkazy. Předpokládám, že přes sluchový modul.“

„Samozřejmě. Jen nečekejte odpověď.“

„Proč?“

„Nemají namontovaný modul řeči. A také občas můžete zahlédnout, drobné trhání v pohybech. Není to technická závada. Pleasureboti jsou dokonalé kopie lidského těla, kůže vlasy, ochlupení. Vše je tak reálné, že ani na dotek nic nepoznáte. A tyhle dvě nedokonalosti jsou záměrné technické nedostatky.“

„Prosím?“

„Ne, že bychom to nedokázali, ale máme to nařízené ze zákona na ochranu rodiny. Víte, některé ženy intimní záležitosti vnímají velice citově.“

„Ach tak. Rozumím.“

„Chcete se na ně podívat?“

„To bych moc ráda, kvůli tomu jsem vlastně tady.“

Blondýnka se na ni usmála.

„To je přece jasné, okouknout si, co je k mání, sáhnout si, že?“ Zvedla se od stolu a zmáčkla na tlačítko, které bylo na zdi vedle velkého okna. Za sklem se rozsvítilo. Milada se na židli otočila, aby dobře viděla dovnitř. Pak se ve vedlejší místnosti otevřely dveře a začali do ní vstupovat muži jeden za druhým. Milada instinktivně ucukla a odtáhla se od okna.

„Nemusíte se bát, tohle okno je průhledné jenom odtud. Ne, že by na tom záleželo, jsou to jen roboti, ale některé zákaznice jsou trochu plaché a tohle jim dodá jistotu. A to zase jiné jdou rovnou dovnitř, aby si to všechno pěkně osahaly!“

„To snad ani nebude nutné.“ Řekla Milada a se zájmem si prohlížela jednoho za druhým, jak vcházel do místnosti a zůstávali stát tak, aby na ně bylo dobře vidět. Vešlo jich asi deset dvanáct, než za sebou poslední zavřel dveře. Opravdu při chůzi občas zaregistrovala drobné trhavý pohyb.

„No, myslela jsem, že to budou větší krasavci...“

Petra se k ní otočila a trochu se zasmála.

„No vidíte, to řekne každý. Asi je to první dojem.“

Stáli tam v řadě a každý byl jiný. Vysocí, menší, hubení a mohutní, blondýni, bruneti i bez vlasů.

„Jistě si dovedete představit, že Pleasureboti byli nejdříve vyvinuti v ženském provedení pro mužskou klientelu. A první generace našich dívek byla dokonalá. Byly to modelky, prostě prototyp ideálního ženského těla. Ale zájem byl velice vlažný. Tak jsme je museli trochu zohyzdit. Tamhle bradavičku, povislá prsa, přidat celulitidu nebo kilo navíc. A to byste měla vidět, jak potom šly na dračku! Člověk asi podvědomě hledá v každé krásě nějakou nedokonalost.“

„Možná máte pravdu.“

Když si je tak prohlížela, musela uznat, že pár z nich se jí opravdu zamlouvalo. Počkala, až se Petra otočí k oknu a upravila si prsa v neposedné podprsence, trochu ji tlačila a nedržela, kde měla. Zatraceně krám!

„Máme tu různé typy, protože vkus je různý. A vidíte támhle toho předposledního vzadu?“

„Myslíte toho malého, plešatého s bříškem?“

„Přesně toho, tak to je absolutně nejpreferovanější model.“

„Ten?“

„Dámy asi mají pocit, že to bude největší prasák. Ale to je samozřejmě můj omyl, protože ve všech je stejný software a je jen na vás, jak si ho použijete.“ Všimla si, jak se na ni otočila a spiklenecky se na ni koukla. Milada se podívala na toho skrčka. Měla pocit, jako by se k ní trochu pootočil a mrknul jedním okem. Cítila, jak jí něco lehce proběhlo celým tělem. Drobný záchvěv. Začalo ji podivně vzrušovat, jak tam sedí a vybírá si samečka jak na nějakém trhu.

„Říkáte, že jsou to dokonalé kopie?“

„Jen pachy jsme zrušili. Nebylo by možné trefit se do vkusu každé zákaznice, a tak nemají žádný specifický tělesný zápach. Ale jinak je všechno naprosto reálné. Vlasy, pokožka, na dotek jsou pod kůží cítit svaly jako u člověka, penis reaguje stejným způsobem. Ale samozřejmě vydrží na rozdíl od chlapa přesně tak dlouho, jak je potřeba.“ Zamrkala na ni a po tváři se jí rozběhl úsměv. Jako by jí říkala: Však tohle známe, má milá! Milada se na ni pokusila také usmát.

„Mají dokonce zabudovaný ejakulační modul.“

„Probota co?“

„Některé dámy si na to potrpí. Je to neutrální tekutina, bez vůně a chuti, naprosto sterilní, na hygienu my dbáme!“

„Vidíte, to mě taky napadlo...“

„To je pro nás alfa omega, po každém použití je Pleasurebot kompletně vyčištěn a dezinfikován. To byste měla vidět, v jakém stavu nám je někdy zákaznice vracejí.“

Milada si pomyslela, že to by asi teda vidět nechtěla.

„To, co tady vidíte, jsou jen ty modely, které zrovna nejsou v terénu, ale vy si samozřejmě můžete vybrat z katalogu, kde je mnohem větší výběr. Chcete se na ně podívat nahé, nebo si na ně sáhnout?“ Milada měla pocit, že přesně tohle by si blondýnka zrovna přála, aby tam šla s ní a mohla ty vysvělené roboty osahávat.

„Já myslím, že to nebude nutné.“

„Víte, některé zákaznice mají specifické požadavky, co se týče intimních partií, i tomu dokážeme vyhovět.“

„Ne, v tomhle ohledu nemám žádné specifické požadavky. Víte, já bych si asi vybrala... toho čtvrtého zprava. A můžeme to už skončit? Docela spěchám.“

Blondýnka na ni koukla.

„Dobrá volba, mně se taky líbí, vyšší, brunet s mohutnější postavou hmm...“ Miladu napadlo, že tohle všechno si mohla odpustit a nějak už zatoužila vypadnout.

„Šlo by se dohodnout, že byste ho ke mně domů poslali asi za dvě hodiny?“

„Samozřejmě. Dáte nám adresu a dorazí přesně včas. A přejete si, aby přišel oblečen nějak diskrétně, třeba jako poštovní kurýr nebo opravář?“

Miladu napadlo, že ho stejně nikdo neuvidí, a i kdyby, tak co. V dnešní době jsou různí roboti všude.

„Sice to není nutné, ale klidně ho tak pošlete.“

Dokončovala před zrcadlem líčení. Trochu se usmála? Proč tohle dělá? Obula si lodičky na podpatku, oblékla svůdné punčochy a krajkovou košilkou. Tomu robotovi je to stejně jedno, ale ona se takhle cítila líp. Zazvonil telefon. Vzala to.

„Ahoj mami.“

„Miládko ahoj, nerada tě otravuju, ale vzpomněla jsem si, že jsem viděla moc pěknou komodu, ta by se ti určitě hodila...“

„Mami, já mám ale vestavěné skříně a velikou šatnu.“

„To nevádí, taková komoda se vždycky hodí, na kalhotky, na ponožky a je to moc pěkný kus nábytku, no to bys musela vidět.“ Úplně přesně si ji představila. Nepraktickéj krám v rádobě historickém provedení ve špatné imitaci dřeva, která vypadá přesně jako špatná imitace dřeva...

„Mami, ale víš, já bych si svůj byt představovala trochu jinak a nechci mít žádné takové solitérní kusy po pokojích.“

„Ale Miládko, na tuhle se musíš podívat, je opravdu KRÁÁÁSNÁ. Takové tmavé dřevo, a jakoby stará rytina na něm, úplně jako na zámku, opravdu.“

„Hele, mami já čekám návštěvu, nemohla bych ti zavolat později?“

„Nějaký nápadník? No to mě budeš muset povyprávět...“ No co jí asi tak budu vyprávět? Zazvonil zvonek. S telefonem u ucha otevřela dveře. Stál tam.

Ukázala mu ať je zticha a jde dovnitř, pak jí došlo, že stejně nemluví. Vypadal úplně jako pošťák. I tu obstarožní koženou brašnu mu dali. No to si teda dávají záležet! Nechala ho stát za dveřmi a otočila se k němu zády.

„Viš, mami, tohle je ale kamarádka, z toho nic nebude.“

„To je škoda holčičko, měla by ses po někom poohlídnout, přece nemůžeš být sama.“

„Mami, já fakt musím končit, měj se.“

„Pa, pa Miládko.“

Zavěsila a s telefonem v ruce se podívala z okna. Co s tou mámou jenom provede?

„Vysvěc se“ řekla a potom ještě chvíli koukala z okna, vyšpulila zadek a zakroutila jím směrem k němu. Napadlo ji, že přesně tohle by udělala na chlapa. No jo, zvyk je železná košile. Otočila se.

Stál tam pořád oblečený, jen pošťáčkou tašku položil na stůl.

Proč neposlouchá? Že by ji pořádně neslyšel, když byla otočená k oknu? Zvýšila hlas a nařídila mu.

„Řekla jsem, ať se vysvěčeš!“

Pomalů si rozepnul a stáhnul sako. Milada zatím odešla k pohovce, rozvalila se na ni, pohodlně roztáhla nohy a přes kalhotky se začala hladit.

„Tak dělej! Na co budu čekat? A pěkně celej. Do naha!“

Dívala se na něho, jak rychleji ze sebe sundává oblečení a prohlížela si ho. Tam v té prosklené místnosti vypadal trochu vyšší a mohutnější, ale i tak to vůbec nebylo špatné.

„Doufám, že umíš hezky lízat?“ Sáhla si do rozkroku a odtáhla kalhotky stranou.

„Pojď sem, dělej mi to jazykem.“

Pleasurebot už byl vysvělený a vydal se k ní. Viděla, jak zlehka napadá na jednu nohu. To je škoda, že musí vyrábět mrzáky! Potom si kleknul mezi její nohy a pustil se do toho. Ucítila, jak jí položil ruku na stehno. Byl to jako dotyk opravdové dlaně.

„Nesahej na mne! Chci cítit jenom tvůj jazyk!“

Sundal jí ruku z nohy a pokračoval. Chvilí se takto nechala uspokojovat a docela ji to vzrušovalo. Sáhla mu na hlavu a chytila ho za vlasy. Opravdu jako skutečné.

„To je ono, pořádně mi to dělej!“ A přitlačila si jeho hlavu víc do klína. Chvilí se na něho dívala a potom zavřela oči. Bylo to příjemné, ale nějak se nemohla uvolnit. Uvědomila si, že ji možná vadí vědomí toho, že je to robot. Zkusila nad tím nepřemýšlet a vnímat jenom dotyky jeho jazyka. Vůbec to nedělal špatně, ale jí se do hlavy stále vkrádalo něco, co ji rušilo. Chvilí ho ještě nechala a pak ho odstrčila. Takhle to nejde. Všimla si, že je vzrušený. Dobře je mají naprogramované. Řekla mu, aby se před ní postavil a ona mu rukou osahávala tělo. Vše bylo precizní, jako opravdová kůže. Zmáčkla mu zadek a ucítila pod kůží pevné svaly. Jenže se jí pořád vkrádala myšlenka o tom, že je to robot. „Takže já si teď s tebou budu dělat, co já budu chtít!“ Usmála se nad tím nápadem. Pohodlně se rozvalila na pohovku a přehodila si nohu přes nohu.

„Tak víš co, dones mi támhle ze stolku sušenky.“

Otočil se a šel svým kulhavým krokem ke stolu.

„Takhle ne!“ Křikla na něho a usmívala se. Otočil se k ní.

„Po čtyřech! Jsi přece poslušnej chlapec, ne?“ Sesunul se na podlahu a dolezl po čtyřech ke stolku.

„Vezmi ten talířek do zubů a hezky ho dones k paničce.“

Když se vrátil až k ní, jednou rukou ho podržela pod bradou.

„Hodnej pejsek.“ Vzala si z talířku sušenku a půlku jí ukousla.

„A teď mi hezky olížeš botičky!“

Klečel před ní na čtyřech a jakoby udiveně se na ni díval. Mají i ty grimasy v obličeji pěkně zvládnuté. Pomyslela si Milada. Jakejsi plecháč pro zábavu! Tak se budeme bavit.

„Tak dělej!“ Křikla na něho a vystrčila jednu nohu blíž k jeho obličeji. A potom už se jenom dívala, jak jazykem olizuje boty na vysokém podpatku, ze kterých trčely její útlé kotníčky. U toho občas ukousla sušenku. Potom odložila talířek a odkopla ho stranou.

„Nech toho. To není žádná zábava. Doufám, že umíš aspoň pořádně šukat.“ Pohládila se v rozkroku a otočila se na pohovce na všechny čtyři.

„Tak teď mi to hezky udělej, a nejdřív pěkně pomalu a jemně, jasný?“

Ucítila, jak jí položil ruce na zadek a jak do ní pomaličku vstupuje. Zavřela oči a snažila si představit, že je to opravdovej chlap. Cítila, jak do ní zlehka proniká a pomalu v ní začíná jezdit sem a tam. Rukama se zapřela do pohovky. Chvilí jí to takhle dělal a ona cítila, že je to velice příjemné, ale copak tohle je chlap? Jak to říkala ta Kamila? Jen lepší vibrátor, nic víc. Snažila se nemyslet na to, že jí to dělá robot. No jo, je to robot. Co mu řeknu, to udělá. Je jak hadr na podlahu. S tímhle vědomím zjišťovala, že ji to vzrušuje čím dál méně. Vždyť si to může dělat sama. Ne, s touhle plechovkou je to na nic. Narovнала se a on z ní vyklouznul. Odstrčila ho od sebe. Stál tam a díval se na ni.

„Co koukáš, ty plechovko! Když ti řeknu, abys tady olizoval podlahu tak to uděláš, co? Copak ty jsi nějaký chlap?“

Zvedla se z pohovky a stála přímo před ním. Díval se jí do očí. Zvedal se v ní vztek. Proč té Kamile věřila? Strčila do něho, až udělal krok nazpět.

„Jsi jenom blbej idiot, kterej udělá, co se mu řekne! Kdybys byl aspoň trochu jako chlap, kráme pitomej!“

Otočila se k němu zády a chtěla si vzít z pohovky kalhotky, které tam předtím pohodila.

Najednou ucítila, jak jí chytil za ruku a rychle ji skroutil za záda.

„Co to sakra děláš?“

Druhou rukou ji chytil za vlasy a přitáhl k sobě. Musela se postavit na špičky, aby ulevila kůži na hlavě. Zkoušela se mu vykroutit, ale držel ji pevně. Pak ji povalil na podlahu.

„Nech toho! Co to děláš? To já nechci. Slyšíš? Pusť mě!“ Ječela Milada, ležela na podlaze, on na ní, a cítila, jak jí rozkopává nohy od sebe. Vzpomněla si na Breakstop. Univerzální povel pro všechny roboty. Vyřadí je kompletně z provozu v případě nutnosti. Každý typ měl tento program zabudovaný. Chtěla ho vykřiknout, ale najednou jí přes pusy připlácnul ruku a pevně ji stiskl. Vydala jen nezřetelné zamumlání. V tom už cítila, jak se cpe mezi její stehna a ona se nemůže bránit. Jednou rukou jí zakrýval pusy, do které ona huhlala nadávky a druhou ji pevně držel za vlasy s hlavou zvrácenou. Cítila na sobě celou jeho váhu a rukama jen šermovala po podlaze. Pak se do ní narval. Hrubě a neurvale. Až vyhekla. Pořád ji pevně svíral a tvrdě ji souložil. Tělem se jí najednou začalo rozlévat zvláštní chvění. Nemohla se tomu ubránit a za pár vteřin jí tělem zaškubaly křeče. Takový orgasmus ještě nezažila. Ale on ji stále pevně držel a nepřestával jí to dělat. Kňučela mu do ruky, cítila na hlavě, jak ji pevně drží za vlasy a také cítila, jak se jí po těle zase rozbíhá mravenčení. Pustil jí ústa a volnou rukou jí vlepil facu. V tu chvíli ale sebou již škubala v záchvatu dalšího vyvrcholení a z krku se jí vydral neartikulovaný výkřik. Jen velice vzdáleně zaregistrovala, že ji bije dlaní přes zadek a že ji jeho dlaň štípe, ale v tu chvíli už zase cítila, jak to na ni jde. A v okamžiku kdy ucítila na tváři další facu, už se celé tělo zmítalo v křeči. Pak ji pustil a slezl z ní. Ale ona to vnímala jakoby v mrákotách. Zůstala ležet na podlaze a tělem jí ještě probíhaly vlny jedna za druhou, jako když se bouře uklidňuje, ale příboj ještě silně naráží do skal. Pomaličku se schoulila do klubíčka a celá se trásla. Potom jenom uslyšela klapnout dveře. Zvedla hlavu. Byl pryč. To přece nemohlo být jen tak? Že by nějaká porucha? Nebo že by vycítil, že tohle je přesně to, po čem ona podvědomě touží? Sbírala se z podlahy a ještě se jí tráslы nohy. Mají citlivé vnímání podnětů, přece říkala ta blondýnka. Jak se jenom jmenovala? Hlavou jí myšlenky vířily jedna přes druhou a pak ji napadlo, jestli existuje paragraf na znásilnění robotem? Ta myšlenka ji pobavila, zhluboka vydechla a opřela se o pohovku.

Zazvonil telefon. Já tu máti zabiju! Napadlo ji a sáhla po přístroji. Musela se přemáhat, aby nebylo poznat, jak má ještě rozechvělý hlas.

„Prosím?“

„To je slečna Milada?“

„Ano.“

„Tady je Petra ze společnosti Pleasurebot, pamatujete si?“

„Ano.“ To si myslí, že jsem úplně blbá? Vždyť jsme spolu mluvily před pár hodinami.

„Slečno Milado, já se velice omlouvám a hrozně mě to mrzí, ale po cestě k vám se na pleasurebotovi projevila nějaká porucha...“

Tak tohle to tedy bylo, napadlo Miladu.

„Takže jsme bohužel vámi požadovaný čas nestihli. Je mi to trapné, takhle vás zklamat hned na poprvé. Vámi vybraný model jsme hned stáhli do opravy. Technici na tom dělají, ale asi se nám ho nepodaří pro vás dnes připravit. Máme vám hned poslat nějakého jiného? Anebo vám můžu nabídnout jiný termín.“

„Cože, jak v opravě?“

„Když jsme ho vezli k vám, tak se něco porouchalo, nevím přesně co. Je mi to moc líto. Ale ještě, že jsme to zachytili včas a vůbec ho k vám nedovezli. Kdyby přestal fungovat v nejlepším, to by bylo velice nemilé že?“

„Takže on sem... vůbec... a kdo teda...?“ Miladě se hlas chvěl víc, než by chtěla.

„Opravdu mě to mrzí, samozřejmě jakoukoli variantu naší služby si vyberete jako náhradu, vše bude zdarma.“

„Já se vám ještě ozvu jo?“

„Jasně, zavolejte kdykoli, a ještě jednou se omlouváme.“

Milada se sesunula na pohovku. Tak porucha. Nepřijel. Podívala se na stůl, kde před tím ležela poštácká taška. Místo ní tam teď byly tři doporučené dopisy.

Tom Odpad

Archiv Uši a Vítr:

Papírové měsíční noviny vydáváme od roku 2006. V roce 2014 jsme změnili takt a od roku 2015 vydáváme pět čísel ročně, což lépe vyhovuje tempu akcí, které pořádáme. Rozšířili jsme počet stran a zavedli možnost předplatného (níže). Paralelně s tištěnými čísly archivujeme noviny rovněž digitálně a na webu www.spodniproudy.cz je ke stažení většina vyšlých čísel. Několik čísel se přesto nedaří zcela zrekonstruovat a v našich fyzických archivech chybí. Pokud jste majiteli některého z takových čísel, které v digitálním archivu nenalézáte, budeme velice potěšeni poskytnutím tohoto výtisku k digitalizaci.

Předplatné:

Uši a Vítr vychází obvykle k příležitostným, výjimečným akcím 5× do roka:

01. Homér's Memorial – leden, 02. Festival spodních proudů – březen, 03. Krákor – červen, 04. Napříč – srpen, 05. Potulný Dělník – říjen. Stavba novin se stabilizovala na několika nosných prvcích. V každém čísle najdete stěžejní rozhovor s osobností z uměleckého prostředí, v rubrikách Sépiovou kostí a Dílna představujeme ukázky z děl v prvním případě literárních a v druhém případě výtvarných. Noviny Uši a Vítr přinášejí povídky i knihy na pokračování. Obvykle se jedná o díla vyšlá péčí Ears&Wind Records, některé hotové artefakty pak předplatitelé získají v rámci předplatného.

Roční předplatné pro rok 2020 je 200 Kč (pět čísel). Předplatitel automaticky dostává rozšířená čísla. Cena normálního čísla je 30 Kč, cena rozšířeného čísla (s audio, nebo knižní přílohou) obvykle 50–100 Kč.

Kontakt: igor.latal@hotmail.cz, Archiv: spodniproudy.cz

Akce:

LITERÁRNÍ ČTENÍ:

4. 9. 2020,

Brno – Skleněná louka

Vojtěch Landa (křest knihy povídek)

Filip Klega

Eliška Hondlová

Radim Babák

POTULNÝ DĚLNÍK:

23./24. 10. 2020,

Klub Unleaded Coffee,

Brno, Hybešova ulice

20. ročník

FESTIVAL
Potulný dělník
23. - 24. října 2020
Klub Unleaded Coffee
Brno, ul. Hybešova 46
info: www.spodniproud.cz

Pátek:
18:30 **Tovajš & spol.:** Miloš Kříbel
19:15 **Pavel Šuhájek**
19:30 **Věra Rosí**
20:00 **Jan Lamram & Bystra**
20:45 **Tomáš Lotocký**
21:00 **Ivan Petlan**
21:15 **Marek Timko**
21:30 **Janele z Liků**
22:15 **Budoár staré dámy**
23:30 **Sounds of Occupation**

Sobota:
Radim Babák 19:00
Ivan Motýl 19:40
Petr Hruška 19:50
Roman Polách 20:00
Sbor hudby 20:30
Milan Kopulety 21:30
Básník Ticho 21:45
Idiot Crusoe 22:15
Die Retardovaný koksoplyn 23:30

Pátek:

Tovajš & spol.

Pavel Šuhájek

Pavel Zajíc

Vojtěch Landa

Jan Lamram & Bystra

Ivan Petlan

Věra Rosí

Marek Timko

Tomáš Lotocký

Janele z Liků

Budoár staré dámy

Sounds of Occupation

Sobota:

Radim Babák

Ivan Motýl

Petr Hruška

Roman Polách

Sbor hudby

Milan Kopulety

Básník Ticho

Idiot Crusoe

Die Retardovaný koksoplyn

www.spodniproud.cz

Oheň na střeše:

V červnu, v době pořádání Krákoru, Polsko omylem anektovalo kousek území České republiky. Oblast byla hlídána kvůli koronavirové pandemii a polští vojáci bránili českým občanům v přístupu k jejich kapli. ••• Poté, co již pár let na světě, a zejména v USA, rezonuje kampaň MeToo, zaměřená na sexismus, objevila se letos nová – Black Lives Matter. Masové protesty vyústily v rabování a strhávání soch historických osobností, které jsou ze současného hlediska vnímány jako rasistické. Část aktivistů hnutí za práva černochů požadují nahrazení stávající hymny USA, jelikož ji považují za rasistickou a navrhují místo ní zpívat píseň Imagine od Johna Lennona. ••• Twitter přestane ve svých dokumentech i komunikaci používat termíny jako master (pán), slave (otrok) či blacklist (černá listina), které už desítky let používají programátoři po celém světě. Tato slova chce nahradit méně kontroverzními výrazy vzhledem k rozsáhlému hnutí proti zakořeněnému rasismu. ••• V garáži černošského automobilového závodníka Bubba Wallace, který se zasazoval, aby fanoušci na závody nesměli nosit vlajku Konfederace, byla na okruhu Talladega Superspeedway v Alabamě nalezena oprátka. Wallace podporující hnutí Black lives matter! událost označil za opovrženímhodný čin. Po několika týdnech vyšetřování FBI konstatovala, že nešlo o rasistickou provokaci, ale o smyčku na vytahování garážových vrat, která byla aplikována dávno před obsazením garáže Bubbo Wallace. ••• Automobilka Audi se omluvila za holčičku s banánem, propagující automobil. ••• Zobrazení indiánů jako divochů podněcuje rasismus, uvádí kritici na adresu již stažených reklam na parfém Dior Sauvage, kde Kromě Johnnynho Deppa v ní hraje také válečný tanečník domorodého kmene Rosebud Siouxů Canku One Star a kanadská herečka s indiánskými předky Tanaya Beattyová. ••• Ve spotu propagujícím tekuté mýdlo Dove si černá modelka sundala tričko a objevila se místo ní zrzavá běloška v tričku. Ta si své tričko rovněž svlékla a ukázala se žena asijského vzezření. Reklama vysílaná na Facebooku v USA vyvolala vlnu kritiky. Podle mnohých působila tak, že černoška se po použití mýdla změnila v bělošku. Podle Loly Ogunyemiové (černošky z klipu) reklama nebyla rasistická, ale naopak oslavovala etnickou různorodost. ••• Americká společnost Eskimo Pie mění název i design, jelikož naznali, že tyto zesměšňují původní inuiti žijící na Aljašce. České Eskymo zatím změny nezvažuje. Otrásla se půda i pod tyčinkou Kofila s oblíbeným mouřenínem na obalu, ale jejich mluvčí sdělil: „Postava na obalu nemá návaznost na rasové stereotypy a je vnímána jako vzácné designéřské dědictví a přirozená součást této původní československé značky.“ ••• V reakci na současné protesty proti rasové nerovnosti v USA oznámila řada amerických médií, že slovo Black budou v kontextu kultury a rasy psát s velkým písmenem. Slova White se to netýká, protože by údajně mohlo legitimizovat názory bělošských rasistů, kteří toto slovo s velkým písmenem používají. ••• Jeden z nejslavnějších týmů amerického fotbalu NFL Washington Redskins změnil po téměř 90 letech svůj název. Vedení klubu se tak rozhodlo kvůli silicím tlaku a protirasistickým protestům v USA. ••• Poskytovatelé on-line filmů a seriálů stahují z nabídky snímky kritizované za rasové stereotypy či policejní brutalitu. BBC a Netflix přestaly nabízet komediální seriál Malá Velká Británie. Např. kvůli scéně, kdy si David Walliams nanášel make-up na obličej, aby předváděl černošskou ženu. Jeden z nejslavnějších filmů všech dob Jih proti severu byl stažen z nabídky HBO Max. Snímek je podle firmy rasistický a je třeba ho odsoudit. Mezi problematické filmy se dostal i Forest Gump, který prý nadřazuje vietnamským veteránům a je kritický vůči aktivistům, navíc hlavní postava se jmenuje podle člena Ku Klux Klanu. Indiana Jones stereotypně zobrazuje Indý, v Tenkrát na západě Mexičané pracují jako sluhové a Bruce Lee je zobrazen kontroverzně. ••• S ohledem na stav a rozpoložení lidské společnosti jsou filmaři nuceni k naprosté politické korektnosti ve všech směrech, ve fantasy seriálu Prokletá se stal jedním z hlavních hrdinů stvárnujícího Artuše černochoch. ••• Hongkongští odpůrci politiky Pekingu jsou zatýkáni na základě nového čínského zákona omezující svobodu a nezávislost Hongkongu. Když Velká Británie v roce 1997 předávala Hongkong Číně, Peking se zavázal, že podle zásady „jedna země, dva systémy“ zůstane ekonomický systém i životní styl někdejší britské kolonie nezměněn po dalších 50 let. ••• Mění se dabéři kreslených postav, protože podle současného trendu je nežádoucí, aby za kreslenou postavku černé pleti mluvil běloch, ačkoli diváci jeho tvář nevidí a slyší jen hlas. ••• Moderní je strhávání soch, ohrožena je i socha Roberta Baden-Powella, zakladatele skautingu, která stojí v anglickém Poole. Robert Baden Powell byl údajně rasista a sympatizoval s nacistickým Německem. Jaký byl asi rasista, když jeden z bodů skautského desatera formuloval „Skaut je přítelem všech a bratrem každého skauta, bez ohledu na jeho národnost, třídu nebo víru“, a jakým byl asi sympatizantem nacistického Německa, když byl na nacistickém seznamu osob určených k likvidaci. ••• Výrobce instantních pokrmů, dochucovadel a koření Knorr přejmenoval svou cikánskou omáčku, nově ponese název „papriková na maďarský způsob“. ••• V rámci boje za lepší společnost a jako jasný postoj odsuzující rasové předsudky, dovoluje si redakce Uši a Vítr navrhnout přejmenování ulic, čtvrtí, měst i zemí. Měly by zmizet urážlivé názvy jako Černošice, Černotín, Red Mountain, Monte Negro, Černovice, Černovičky, Černá Hora, Židenice, Černobyl, Červená studánka, Černý důl, Žlutava, Černá Pole a další. Měla by být přejmenována karetní hra Černý Petr na Petr/Petra a současně by měl zpět do trezoru Český film Černý Petr. Tisknout by se mělo nikoliv černou (100%K), ale neutrálnější šedou (70%K). Je sice méně kontrastní a hůře čitelná, ale více korektní. Rovněž doporučujeme televiznímu kanálu Óčko Black mírnější, moderní odstín. ••• Když dneska nejsi černejší, nebo teplejší, nic neznamenáš. ••• Ve věku 97 let zemřel bývalý komunistický politik Miloš Jákš.

Φ&Γ

Tiráž: Uši a Vítr – noviny potulné akademie • založil J. E. Frič v roce 2006 • od r. 2012 vycházejí jako samizdat s pomocí Boží a přátel • redakce: Fido, Honza Bartoň, Milan Hausmann • přispěvatelé: Miky Marusjak, Květuzor Škvírkó, Vojtěch Landa, Ivosh Krejzek, Luboš Vlach a Tereza Smetanová
Vladimír Jaromír Horák, Tom Odpad, EZT, Honza Bartoň, Fido • fotografie Maryen Němcová